

'Απ' Όλα

Τὸ σῆματόν μας ΔΙΨΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Η ΠΕΙΝΑ ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ

Χωρική οικογένεια ασθενής και λιμώττουσα.

Ἡ Ρωσία, ἡ εὐφορος χώρα, ἡ χώρα τοῦ πλούτου καὶ τῆς παραγωγῆς, ἀριθμᾷ σχετικῶς τοὺς περισσοτέρους ἰνδούς καὶ κυριολεκτικῶς λιμώττοντας. Ἀπερίγραπτοι εἶναι αἱ σκηναί, τὰς ὁποίας ἀναφέρουν οἱ ζήσαντες εἰς τὰ ὑπὸ τῆς πείνης μαστιζόμενα

μέρη, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἀδυνατεῖ νὰ βοηθήσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς πληθυσμούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ἐσχάτη ἀπόγνωσις, τὸ ἐγκλημα, ἡ αὐτοκτονία καὶ ἡ παραφροσύνη εἶναι τὰ μᾶλλον συνήθη καταντήματα.

≡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ≡

ΤΑ ΤΡΟΠΑΙΑ

Ένα θαυμάσιον ἕμνον, ἓνα ἔξοχον πανηγυρικὸν διὰ τὰ ὑπέροχα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀπεργάζεται ἡ πίστις, ἀποτελεῖ ἡ αὐριανὴ ἀποστολικὴ περικοπή. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπαριθμεῖ τὰ περιλάμπρα καὶ θαυμαστά τρόπαια, τὰ ὁποῖα οἱ ἀνίσχυροι, ἐνδυναμωθέντες ὁμως διὰ τῆς πίστεως, ἔστησαν πρὸς ἐκπλήξιν τῶν αἰώνων. Ὅταν ἀναγινώσκη τις τὰς ὀλίγας γραμμὰς τῆς περικοπῆς ταύτης, ὅταν ἐπαναλαμβάνῃ τὰς συμπεπυκνωμένας ἐννοίας τῆς, ἀναπολεῖ πάντοτε καὶ τὰς ἐνδόξους σελίδας τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ προσφάτου ἱστορίας, εἰς τὰς ὁποίας περίτρανα κατορθώματα ἔρχονται ὡς κατακλείς χαμερπῶν ἐπιθέσεων καὶ ἡ δόξα ἐπιστέφει τὸ μαρτύριον τοῦ Γολγοῦθᾶ. Ὅταν δὲ ὁ ἀναγνώστης τῶν γραμμῶν τῆς περικοπῆς ταύτης δὲν εἶναι μόνον Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ Ἕλλην, τότε αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του ν' ἀνασκιαρᾷ, διότι δὲν βλέπει εἰς αὐτὰς μόνον τοῦ τότε παρελθόντος τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ καὶ τῶν κατόπιν καιρῶν τὴν προφητείαν πιστὴν.

Σειρὰ ἀλληλουχίης ἀγώνων καὶ μόχθων, ὁρμαθὸς κινδύνων καὶ σάλων διηνεκῆς ἐπακολούθησις ὑπῆρξεν ὁ βίος τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους. Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ γεννηθεῖσα ἀπὸ τὸν γλυκὺν καὶ ἡρεμον Χριστόν, ἐγνώρισε τοὺς βιαιοτέρους κλονισμούς, ἐβυθίσθη εἰς τὴν θλίψιν τῶν διενέξεων, περιεβλήθη τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, ἐπορφυρώθη μὲ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς καὶ ἐκλονίσθη ἀπὸ ἰσχυροῦς διωγμούς.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς πενθίμου καὶ ταραχώδους σειρᾶς τῶν αἰώνων ὑπῆρξεν ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ δόξα, ἡ νίκη καὶ τὸ τρόπαιον.

Διότι ἡ Ἐκκλησία, συσσωματωθεῖσα πρὸς τὸ Ἔθνος, ταυτίσασα τὰς τύχας τῆς μὲ τὰς τύχας ἐκείνου, ἠδυνήθη μὲ τὴν μάγον καὶ γαλβανίζουσαν θέρημν τῆς πίστεως ἀφ' ἑνός, καὶ μὲ τὴν ἐνδόμυχον ἀρετὴν τῆς εὐσταθείας ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ μετατρέψῃ τὸν λάκκον, εἰς ὃν τὴν ἔρριψαν, εἰς θρόνον, καὶ τὴν ἦτταν, εἰς περιφανῆ καὶ περιλάμπρον νίκην.

Λάβετε τὸν εὐχάριστον κόπον νὰ παρακολουθήσετε ἓνα πρὸς ἓνα ἕκαστον αἰῶνα τῆς δισχιλιετοῦς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, θελήσατε νὰ ἐρευνήσετε ὀλίγον τὸ παρελθόν, ἐξετάσατε καὶ τὰ πλέον πρόσχειρα γεγονότα, καὶ μὴ ἀναφωνήσητε ὕστερον μετὰ τοῦ Παύλου : «Καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα».

Ἐν τοιοῦτον ὁμως παρελθόν δὲν πρέπει νὰ γεννᾷ εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸν ἀμφίβολον ἐνθουσιασμόν τῶν Κορυβάντων. Ἡ μελέτη καὶ ἡ εἰλικρινὴς αὐτοῦ ἐπισκόπησις πρέπει νὰ γεννήσῃ μέσα μας τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν περὶ τῆς ἰσχύος, τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς πίστεως, τῆς ἐμμονῆς καὶ τῆς καρτερίας, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐργασίας. Πρέπει νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν βδελυρὰν ἐπίδρασιν μαρασμώδους χαρῆς καὶ νὰ μᾶς ἐμψυχώσῃ εἰς τὸν ἀτομικόν μας, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν ἐθνικόν μας, βίον.

Δὲν διερχόμεθα ἡμέρας χαλεπᾶς· χαλεπωτέρας ἡμέρας καὶ δυστυχίας μᾶλλον ἀφορήτους ἐγνώρισε τὸ Ἔθνος μας καὶ ἡ Ἐκκλησία. Τότε ἐξῆλθον διὰ τῆς καρτερίας καὶ τῆς πίστεως νικηταί· οὐκ ἐμποδίζει ἡμᾶς τώρα νὰ ἐλπίζωμεν τοιαύτην ἐκβυσιν ;

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρετὸν νὰ ἐλπίζωμεν μόνον· πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν. Οἱ πόθοι δύνανται νὰ εἶναι ἀγνοί, νὰ εἶναι ἀγιοί· ἐν τούτοις ἔχουν τὰ χειρότερα τῶν ἀποτελεσμάτων ἂν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ἐργασίαν, τὴν εὐσταθείαν. Πρέπει ν' ἀτελείσωμεν ἄρα γε ὅτι ἐξέλιπε πᾶν ἴχνος τῶν εὐεργετικῶν τούτων ἀρετῶν ; Ὑπάρχει καιρὸς διὰ νὰ διαφείσωμεν τοὺς συγκοφάντας ἐκείνους τοῦ Ἔθνους μας, οἱ ὁποῖοι ἐπίστεισαν τοῦτο καὶ τὸ κηρύσσουν· τὸ μέγα παρελθὸν μᾶς προβάλει μεγάλα διδάγματα, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐπιβάλλει ἐπίσης μεγάλα καθήκοντα.

Ἄς μὴ ἀποδειλιάσωμεν· πρὸ αὐτῶν τὰ τρόπαια ὀλίγης ἐγκατεργήσεως καὶ περισσοτέρας εὐσταθείας θὰ εἶναι τόσον λαμπρά, ὥστε νὰ μᾶς ἀναπαύσωσιν ἀπὸ τοὺς κόπους μας καὶ ν' ἀμείψωσι τὸν ἀγῶνα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

≡ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ≡

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Σήμερον ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς ἡ Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Ἴσως οὐδέποτε ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς νὰ συνεχέντρωσε τόσον διεθνὲς ἐνδιαφέρον καὶ τόσας ἀνησυχίας. Κατ' αὐτὴν ἤδη θὰ θελήσωσι νὰ εἰσέλθωσι καὶ οἱ ἐκλεγέντες ἐν Κρήτῃ βουλευταί. Τί θὰ γίνῃ ; Ἰσοῦ τὸ ἐρώτημα. Ὁ Βενιζέλος οὐδέποτε ἐφάνη πλουσιώτερος καὶ σαφέστερος εἰς τὰς δηλώσεις του, αἱ ὁποῖαι συνοψίζονται εἰς μίαν μόνην λέξιν : Ἄρνησις. Ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ζητήσῃ τὸν ἀποκλεισμόν τῶν βουλευτῶν Κρήτης ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, διότι δὲν θὰ θελήσῃ ποτέ, χάριν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, νὰ περιέλθῃ εἰς ψυχρότητα σχέσεων πρὸς τὴν Τουρκίαν· ἐν ἣ περιπτώσει ἐπιμένουν οἱ Κρήτες, θὰ ζητήσῃ καὶ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ὑπογραφῇ ἐνταλμα ἀπελάσεως. Αὐτὰ ἐλέχθησαν περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Βενιζέλου σχετικῶς πρὸς τὸ Κρητικὸν ζήτημα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος εἶναι πολὺ λεπτή, ἡ δ' Εὐρώπη, ἀπησχολημένη μὲ τὰ ἴδια αὐτῆς ζητήματα, δὲν εὐκαιρεῖ νὰ προβῇ εἰς διακανόνισιν πράγμα, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀπέφυγε νὰ θίξῃ γενναίως.

⇒ Εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡ στάσις τῆς ὑπὲρ ποτε δικαιολογεῖται. Ὑπάρχουν τόσα μετέωρα προβλήματα πολιτικὰ εἰς τὸν δρίζοντα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπικίνδυνα νέφη ἐπαπειλοῦν καταγίδα, ὁ πόλεμος ὑπὲρ πάντα ὑπολογισμὸν παρετάθη καὶ ἐπεκτείνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον διὰ τῶν ἐπαλλήλων τῶν νήσων καταλήψεων, νέαν, σχεδὸν ἀπρόοπτον, τροπὴν λαμβάνουσιν αἱ σχέσεις τῶν Δυνάμεων, ἡ Ρωσία προτείνει συνδιάσκεψιν, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Γερμανία φαίνονται ἐπιφυλακτικαί, ἡ Γαλλία ἀντιπροτείνει τὴν Χάγην, ἡ Ἀγγλία δίδει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Γερμανίαν, ἡ δὲ δευτέρα δηλοῖ, ὅτι ὅλα τὰ ἀνατολικά ζητήματα θὰ τὰ λύσῃ ἐν συνδυασμῶ μὲ τὴν νέαν τῆς φίλην, τὰ Βαλκανικὰ κράτη ἐξοπλίζονται, ἡ Ρωσία κάμνει συγκεντρώσεις στρατιωτικὰς καὶ ἡ Ἑλλάς γενικὰ γυμνάσι. Ποῖον θὰ εἶναι τὸ κατάντημα ὅλης αὐτῆς τῆς φορᾶς ;

⇒ Τὰ ἡμέτερα δὲν εἶναι περισσότερον σαφῆ. Θρυλλεῖται ὅτι θὰ γίνῃ ὑπουργικὴ μεταρρύθμισις· ἐν τῷ μεταξύ παραιτεῖται ὁ Ναὶλ βέης καὶ κυκλοφοροῦν διαδόσεις περὶ παραιτήσεως δύο ἢ τριῶν ἀκέρμη ὑπουργῶν. Ὁ Σαῖτ πασᾶς θὰ ταξειδεύσῃ εἰς Εὐρώπην χάριν λαυτρῶν, ἀλλὰ καὶ χάριν συνεννοήσεων διὰ τὸ ζήτημα τῆς συνδιασκέψεως, καὶ ἐνῶ ἀφ' ἑνός ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας δηλοῦται ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον μέχρι τελείας οἰκονομικῆς ἐξαντλήσεως τῆς Ἰταλίας, τηλεγράφημα ἐκ Βιέννης ἀγγέλλει τὴν ἀνακωχὴν προσεχῆ.

⇒ Εὐτυχῶς αἱ περὶ Ἀλβανίας εἰδήσεις εἶναι σαφεῖς, ἀλλ' ὅχι καὶ σύμφωνοι μὲ τοὺς πόθους τῶν ἐχθρῶν τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐκτὸς ὀλίγων περιπλανωμένων ληστῶν, ὅλος ὁ λαὸς τῆς Ἀλβανίας, κατὰ τὰ τελευταῖα ἐπίσημα τηλεγραφήματα, δηλοῖ πάλιν ὑπακοὴν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Χαλιφείαν, τὸν Αὐτοκρατορικὸν Θρόνον καὶ τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Σ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Σ

ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Κάτω εἰς τὰς Ἀθήνας μία πλευρὰ τοῦ Ζαλοκώστου, τὸ ὁποῖον σκαίει ἡ Ἀκρόπολις καὶ ἀντικατοπτρίζει ὁ Σαρωνικός, ὠνομάσθη Ἄσος τῶν ποιητῶν, καὶ χάρις εἰς μίαν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν, θὰ στηθῶσιν ἐκεῖ αἱ προτομαὶ τῶν διαπρεπεστέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας.

Οἱ πρῶτοι ποιηταί, διὰ τοὺς ὁποίους ἐτοιμάζονται προτομαί, εἶναι ὁ Ζαλοκώστας, ὁ Βαλαωρίτης καὶ ὁ Παράσχος, θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλαι καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ γραφικὸν ἐκείνο ἀλάλιον, ἀνάμεσα εἰς τὰς ροδοδάφνας καὶ τοὺς φοίνικας, θὰ προβάλλουν αἱ ποιητικαὶ μορφαί, εἰς τὰς ὁποίας ὁ γλύπτης θὰ χαράξῃ ἐν διαρκῆ ἀποκρυσταλλωμένον μειδίωμα, τὸ μειδίωμα τῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ μειδίωμα τῆς πικρίας.

Ἡ ριφθεῖσα ἰδέα αὕτη εἶναι πολὺ ἐπιτυχῆς καὶ ὁ ἀθηναϊκὸς λαὸς τὴν υἱοθέτησεν, ἀρκετοὺς προσφέρων ἐράνους πρὸς ἀνέγερσιν τῶν προτομῶν τῶν ποιητῶν, οἱ ὅποιοι ἐλίκνισαν τὰ ὄνειρά του, ἐρρῦθμισαν τὰ αἰσθηματά του, ἐξῆρναν τὴν φιλοπατρίαν του καὶ ἐψάλλαν τὸν ἔρωτα εἰς τὰς ποικιλωτέρας καὶ ὄραιοτέρας στροφάς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐκλογῆς τῶν τριῶν πρῶτων ποιητῶν τούτων, τοῦ ἀρειμανίου Ζαλοκώστα, τοῦ ἐνθουσιώδους Βαλαωρίτου καὶ τοῦ περιπαθητικοῦ Παράσχου, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιτυχῆς. Ἄλλως τε, καιρὸς νὰ ἀπονεμηθῇ ἡ ἀξία καὶ ἡ τιμὴ, ἡ ὁποία σπανίως πολλάκις ἀπενέμετο εἰς τοὺς ποιητὰς τούτους ὅταν ἀντίχρῃ ἀκόμη ἡ ἐμπνευσμένη των λύρα.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν, καὶ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ στηθῶσιν αἱ προτομαί, εἶναι θαυμάσιον καὶ ποιητικώτατον, εἶναι ἴσως τὸ ὀραιότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀρμόζον μέρος τῆς νεωτέρας πόλεως διὰ μίαν τοιαύτην καθιέρωσιν. Παρὰ τὸ ἀγάλμα τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Τσιλδ Ἀρολδ», ἀπὸ τὸ τμήμα ἐκεῖνο τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖον δεσπόζει τὸ χαριτωμένον φαληρικὸν ἀλίπεδον, μέσα εἰς χλοᾶζον ἀνθοβριθῆς περιβάλλον, αἱ προτομαὶ τῶν ποιη-

τῶν θὰ ὑψοῦνται γαλήναι καὶ συμπαθεῖς, διὰ νὰ ἐνθυμίζουσιν εἰς τὸν κόσμον τῶν περιπατητῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ρίπτουν ἐν βλέμμα πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ποίησις ἐν μέσῳ τήσῃ πεζότητος.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ ἴδωμεν αὖριον ποιητὰς, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἐθώπενσεν ἡ εὐμίθεια ἢ ἡ ἀνεσις, ποιητὰς δοκιμασθέντας ἀπὸ τὰς σκληροτάτας στερήσεις καὶ τὴν ἀγριωτέραν ἐγκατάλειψιν, νὰ ἔχωσι τὰς πολυτελεῖς προτομάς των εἰς τὸ ἄσος με περιβολήν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ δὲν θ' ἀνεγνώριζον.

Αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος νόμος, ὁ διέπων τοὺς σκαπανεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ Παρνασσοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀμετάβλητος ἐναλλαγὴ τῶν αἰσθημάτων μας, ὥστε δὲν θὰ ξενίσῃ κανένα ἔχει καταστῆ νόμος γενικώτερος καὶ τῶν φυσικῶν, κανὼν μὴ ἐπιδεχόμενος τὴν παραμικρὰν σχεδὸν ἐξαιρέσιν.

Παρὰ τῇ ἑλληνικῇ κοινωσίᾳ ἂν ὁ ποιητὴς ἢ ὁ λόγιος, δὲν εἶναι ἐρασιτέχνης ποιητὴς καὶ λόγιος διότι θὰ εἶναι πρὸ παντὸς κάτι ἄλλο, τότε τὰ ὀνόματα ταῦτα καταντῶσι συνάνωμα πρὸς τὴν πτωχείαν, τὴν στέρησιν, τὴν ἀπαισιάν, τὴν ἐγκατάλειψιν...

Ἀναγνώσατε τὴν πρώτην τυχούσαν βιογραφίαν καλοῦ ποιητοῦ καὶ μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς τὰς χρονολογίας, ἀλλ' εἰσέλθετε καὶ εἰς τὸν ἀτομικὸν καὶ ἰδιαιτέρον βίον του· θὰ ἴδητε ὅτι τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Δόξα ἐψάυε τὴν κορυφὴν του καὶ πικρὸς λαὸς ἐχειροκρότει τὰς ἀταγγελίας του, ἡ σκληρὰ καὶ ἀεγπὸς δυστυχία ἐμάστιζεν αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ἂν οὗτος εἶχεν.

Ἡ Δόξα πολλάκις, ἡ ὁποία χαρίζεται τόσας δάφνας, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ δώσῃ κάτι τι πολὺ πρακτικώτερον καὶ ὅμως πολὺ ποιητικόν: Ἐν τιμάχιον ἄρτου!

Ἐχομεν προχειρότερον παράδειγμα τὸν Παράσχον. Αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ἐφοτίσθη με τὰς περισσοτέρας τῆς Δόξης δάφνας, ὁ ποιητὴς τοῦ Κανάρη καὶ τοῦ ἐπιτυμβίου τοῦ Βίκτωρος

Ἐμμανουήλ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος με τὴν ρωμαντικὴν λύραν τόσον γλυκὰ ἐψάλλε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν νεότητα, ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ἐν βαθυτάτῃ πενίᾳ. Ἴσως ἡ λέξις εἶναι πολὺ ἀσθενής διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ κατάστασιν, τὴν ὁποίαν μόνον ποιητικὴ καρδιά ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ. Τί ἐπταίσεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἰς τὸ δημόσιον καὶ τὴν κοινωνίαν διὰ νὰ βασανίζετο τοιοῦτοτρόπως; Τίνος φοβεροῦ ἐγκλήματος ἦτο ἔνοχος, διὰ νὰ εἶναι κατὰδικος εἰς ἰσόβιον στέρησιν καὶ ὑλικὰς δυσχερείας;

— Ἦτο ποιητὴς καὶ δὴ Ἕλλην ποιητὴς!

Ὁ Παράσχος, ὡς πολλοὶ ἄλλοι ποιηταὶ καὶ λόγιοι, ἔσχον κηδείας βασιλικὰς, ἀπειράριθμοι στέφανοι κατετέθησαν εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν θαυμαστῶν των, αἱ ὁποῖαι ἔμμενον κλεισταὶ ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ ποιητὴς, καὶ ἰδοὺ, οὐκ ἔτι θὰ ἔχωσι καὶ τὰς προτομάς των εἰς τὸ ἄσος τῶν ποιητῶν.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὄρατα, εἶναι θαυμάσια. Ἄλλὰ καλὸν εἶναι νὰ ἐπαναλάβω μίαν ἀκόμη φορὰν μίαν πολὺ χυδαίαν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὅχι δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον ἀληθῆ :

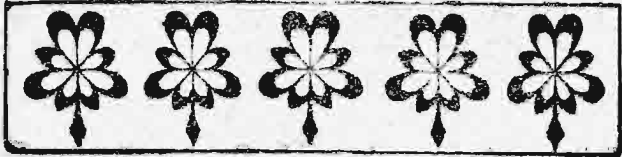
Οἱ ποιηταὶ εἶναι πρὸ παντὸς ἄνθρωποι με σάρκα καὶ με στόμαχον. Ἄν ἡ ψυχὴ των τρέφεται με πλατωνικοὺς ἔρωτας καὶ τὸ πνεῦμα με ἰδανικοὺς κόσμους, ὁ στόμαχος ὅμως δὲν εἶναι τόσον ἐπιεικής, δὲν γνωρίζει ἐνθουσιασμοὺς καὶ ἐμπνεύσεις. Ἄλλοίμονον ἂν εὐρεθῇ μίαν ἡμέραν χωρὶς νὰ ἔχη ν' ἀλέση ἔστω καὶ τιμάχιον ἄρτου. Ἐπαναστατεῖ καὶ αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ στομάχου εἶναι αἱ ἀγριώτεραι καὶ αἱ μᾶλλον φοβεραί.

Θαυμάσια εἶναι αἱ προτομαὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ποιητῶν μας, ἀλλ' ἂς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὑπάρχουσιν καὶ οἱ σύγχρονοι, οἱ ὁποῖοι, τίς οἶδε, οἱ ποῖαν γωνίαν, ἀσημοὶ, ἀγνωστοὶ θὰ βασανίζονται, ἕως οὗ ὁ θάνατος τοὺς χαρίσῃ τὴν δόξαν με μίαν προτομὴν. Δὲν φρονεῖτε, ὅτι εἶναι καθήκον τῆς κοινωνίας νὰ μὴ παραμείλῃ τὴν ζωὴν των, ἀφοῦ τόσον κήδεταὶ αὐτῶν μετὰ τὸν θάνατόν των;

Θ. Κ. Μ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΛΗΣΜΟΝΑΣ

Καίτοι ἀρκετοὶ ἐσπευσαν καὶ συνμορφώθησαν πρὸς τὸν γενικὸν ὄρον μας τῆς προπληρωμῆς, ἐν τούτοις ἀπέμειναν καὶ μερικοὶ — ἀντιπρόσωποι ἢ ἐγγεγραμμένοι — οἱ ὁποῖοι ἐκώφευσαν τελείως. Ἡ Ἐπιθεώρησις ἔσχε τὴν εὐγένειαν ν' ἀναμείνῃ τοὺς κυρίους τούτους, καταβάλλουσα θαυμαστὴν ὄντως ὑπομονήν. Ἐν τούτοις παρατηρήθη, ὅτι ἡ εὐγένεια αὕτη καὶ ἡ ὑπομονὴ παρεξηγήθη. Δι' αὐτὸ καλοῦμεν τοὺς ὀπωδήποτε ὀφειλοντας εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν, ὅπως σπεύσωσι νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς των. Ἄλλως, ἡ Διαχείρισις τοῦ φύλλου θ' ἀναγκασθῇ νὰ προβῇ εἰς μέτρα ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν των.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΛΙΣΤ

I

Τὸ μεγάλο πνεῦμα τῆς Ἀναγεννήσεως ἐφύσα ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ περασμένου αἰῶνος. Οἱ ἄνθρωποι ἐξηκολούθουν νὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ τὴν ρομαντικὴν αἰσθηματολογίαν. Αἱ πολιτεῖαι ἐζήτησαν νὰ ρυθμίσουν τὰς ἀρχὰς τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ ἡ ἀριστοκρατία ὠνευροπολοῦσε τὴν ποίησιν, τὴν μουσικὴν, τὴν σκέψιν, τὰς τέχνας. Ὑπεράνω ὅμως αὐτῶν ὄλων, δύο οὐράνιαι ἀδελφοὶ ἠγάπησαν περισσότερο παρά ποτε τοὺς ἀνθρώπους: Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποίησις.

Εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ cénacle τοῦ Σατωβριάνδου καὶ Οὐγκῶ ἐμόρφωνε τὴν αἰσθητικὴν τοῦ νεωτέρου ρομαντισμοῦ. Ἡ Γεωργία Σάνδη ἐφιλοξenoῦσε τὸν Μυσσέ, τὸν Σοπέν, τὸν Λιστ. Τὸ Ὁδεῖον τῶν Παρισίων διήθυνεν ὁ Χερουβίνη καὶ τὴν δόξαν τοῦ βιολιοῦ κατέειχεν ὁ Παγανίη. Εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ Σίλλερ, ὁ Γκαίτε καὶ ὁ Χέρδερ ἐδόξαζαν τὴν αὐλὴν τῆς Βεῦμαρς. Εἰς τὴν Βιέννην ἐξοῦσεν ὁ Χάινδεν. Καὶ ὁ γίγας τῆς μουσικῆς Μπετόβεν ἐδωροῦσεν εἰς τὸν κόσμον τὰς θείας μελωδίας. Ὅλη ἡ Ἰταλία ἀντηχοῦσε ἀπὸ μουσικὴν τοῦ μελοδράματος καὶ ἀπὸ ποίησιν. Ὁ κόσμος ἐτρέφετο μὲ ἰδανικὰ ἀποκρυσταλλωμένα. Οἱ Γάλλοι ἐξυμνοῦσαν τὴν Αὐρηλιανὴν Παρθένον καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐμυθολογοῦν τὴν βασίλισσαν Λουίζαν ὅπως κατῆλθεν ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς εἰς τὸν λευκὸν στρατηλάτην. Σπανίως εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος ὑπάρχει τόση πλήμμυρα ἐμπνεύσεως καὶ τόση ἀδελφοσύνη τῶν ἡμιθέων τοῦ πνεύματος.

II

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς εἰς τὸ Raiding τῆς Οὐγγαρίας γεννᾶται ἓνα παράδοξο παιδί. Πολὺ μικρὸ ἀκόμη νανουρίζεται μὲ τὰ χωριανά του οὐγγαρέζικα τραγούδια καὶ θωπεύεται ἡ ψυχὴ του μὲ τὰς μελωδίας τῶν Τσιγγάνων. Κάποια Τσιγγάνα τέτοια τοῦμαντεύει: Πῶς θὰ γίνῃ μέγας ἄνθρωπος, θὰ ζήσῃ στὰ ξένα καὶ πῶς θὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ του δοξασμένος μὲ ἀμάξι κρυσταλλένιο. Ἐγένετο ὁ πατέρας του στήν προφητείαν. Μὰ μιὰ φορὰ μόνον ἐπαίξε ἓνα κομμάτι τοῦ Ries βλέπει τὸ παιδί του — μόνον ἐξ ἑξ ἡμερῶν — νὰ καθήσῃ στὸ πιάνο καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ θέμα ποῦ ἤκουσε. Ἐθαμβώθη ὁ πατέρας καὶ ἀμέσως ἤρριξεν ὁ ἴδιος νὰ τὸ διδάσκῃ. Καὶ τὸ παιδί εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν δίδει συναυλίαν ἐνώπιον τοῦ πρίγκηπος Ἐστερχάου, παίρνει μαθήματα κατόπιν εἰς τὴν Βιέννην καὶ τόσος πάταγος γίνεται διὰ τὸ ὄνομά του, ὥστε ἐκεῖ κατὰ τὸ 1823 εἰς μίαν του συναυλίαν παρευρίσκει καὶ αὐτὸς ὁ ἔνδοξος Μπετόβεν. Ὁ θαυμασμός ἦτο γενικὸς καὶ ὁ Μπετόβεν ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὸν μικροσκοπικὸν καλλιτέχνην. Ἐτοί ἤρριξεν ὁ Λιστ τὸ στάδιόν του: Μὲ ἓνα φίλημα ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον μουσικὸν ποῦ ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρξῃ.

Τὸ Παρίσι ὅμως ἔλαμπε περισσότερο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ὁ Λιστ ἐρχεται ἐδῶ μὲ τὸν πατέρα του νὰ μορφωθῇ. Καὶ ἐμορφώθη. Εἰς τὴν παρισινὴν κοινωνίαν, ποῦ ἦτο τὸ ἀφρόγαλα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀνέπτυξεν ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ του ὅλην τὴν λεπτότητα, ὅλας τὰς θαυμασίας ἀποχρώσεις καὶ ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῆς ἀκοῆς. Ἐξ ἄλλου δὲ ποτε καλλιτέχνης δὲν ἐπροικίσθη μὲ τοιαύτην ταχυδακτυλοργίαν ἐκτελέσεως καὶ ποτε ὁ τίτλος τοῦ virtuoso δὲν εὔρεν ἀνώτερον. Δι' αὐτὸ μόνον ἔφθασεν ὁ Λιστ εἰς τὸ Παρίσι, ἡ φήμη τὸν εἰσήγαγεν ἀμέσως εἰς τὰς αἰθούσας τῆς δουκίσσης Barry καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ petit List ἦτο τὸ χαϊδευμένο παιδί τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας.

Ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν παιδί, ὅταν ἡ Ὁρέρα τοῦ ἀνέθηκε — πρωτάκουστον διὰ τὴν ἡλικίαν του — νὰ μελοποιήσῃ τὸν Don Sanche. Καὶ ὁ Λιστ ἔγραψε κομψὰς μελωδίας, ἀπέδωκε δυνατὰ τοὺς χαρακτήρας καὶ ἔδωκε στενὴν συνεργασίαν τῶν φωνῶν μὲ τὴν ὀρχήστραν. Ἐν τούτοις ὁ Λιστ δὲν ἔγραψε δευτέρου μελόδραμα. Τὰ ὄνειρά του ἦσαν πολὺ διαφορετικά. Τὸ βιολί τοῦ Παγανίη, ποῦ ἦτο ὡς ἓνας ἐπαναστάτης εἰς τὴν τέχνην, κατὰ ἐγλυκομίλησεν εἰς τὴν ψυχὴν του. Καὶ πολλὰς φορὰς ὁ ἴδιος ἤκουε μερικὰς κυμάνσεις πέραν τῶν ὁρίων τῆς μουσικῆς. Τί ἤκουε; Δὲν εἴμποροῦσε ἀκόμη νὰ τὸ καθορίσῃ.

Ἐζήτησε νὰ συλλάβῃ ὅλον τὸ πλάτος τοῦ ὠραίου εἰς ὅλας τὰς μορφὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις. Ἐμελέτησε τὸν Ὅμηρον, τὸν Πλάτωνα, τὸν Λόκε, τὸν Λαμεναί, τὸν Λαμαρτίνον καὶ ἀντὶ νὰ καθρεπτίσῃ διαυγέστερον τὸν πόθον του, ἐγίνετο περισσότερο μελαγχολικὸς καὶ περισσότερο μουσικοπαθής. Ἐφαντάσθη ὅτι ἡ τέχνη δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ μᾶς εὐχαριστῇ καὶ νὰ δουλεύῃ τὰς ὁρέξεις μας. Κάθε ἄλλο. Ἐφαντάσθη ὅτι ἡ τέχνη εἶναι προωρισμένη νὰ μᾶς φέρῃ τὴν πίστιν, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ἄπειρον. Καὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν διαφέρει τίποτε ὁ μουσικὸς ἀπὸ ἓνα ἱερέα. Ὅτι δόξα καὶ πλοῦτη εἶναι ἀνάξια δι' ἓνα καλλιτέχνην, ὅστις πρέπει νὰ κρατῇ τὸ δῶρον τοῦτο τοῦ Θεοῦ ὡς μέσον νὰ συμπλησιάσῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ διεγείρῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὴν ἀγάπην τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ. Καὶ τὸς ἀρχὰς αὐτὰς τοῦ ἀλτροῦσμοῦ ἐκράτησεν ὁ Λιστ ὑπὲρ πάντα ἄλλον αὐστηρὰ εἰς τὸν βίον του. Ἡ ζωὴ του φεγγοβολεῖ ὅλη ἀπὸ τὸ εὐγενὲς αὐτὸ πάθος.

Μέσα εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σαλπेत्रιέρης μελετᾷ ὁ Λιστ τὴν μουσικὴν πῶς ἐνεργεῖ εἰς τὰς ψυχοπαθείας. Καὶ μέσα εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας ὅπως ἐκάθητο μὲ τὰ μαῦρα μεγάλα μάτια, μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά, μὲ τὸ πλατὺ του μέτωπον καὶ μὲ τὴν εἰλικρινῆ του φυσιογνωμίαν ἐξαπέλυεν ἐπὶ τοῦ πιάνου ἀφαντάστους τοικυμίας, ἡ καρδιά του ἐξέσπα θυέλλας αἰσθημάτων καὶ μετέγραφε τὰ Caprices τοῦ Berlioz καὶ τὴν Fantaisie sur la Clochette εἰς τρόπον, ὥστε τὰ μαθήματα αὐτὰ καὶ σήμερον νὰ θεωρῶνται ὡς τὰ ὑψίστα τῆς τεχνικῆς τοῦ πιάνου.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔσυρε τὰς γυναῖκας ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄσμα τῆς δόξης του, ἐρωτεύθη τὴν κόμησσαν d'Angoult. Οἱ μουσικοὶ του πόθοι προσωρινῶς παραλλάσσουν μορφὴν. Καὶ οἱ δύο ἐρωτευμένοι ταξιδεύουν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἑλβετίας. Ὁ χρόνος τῆς εὐτυχὸς νεότητος!

Ἀκούουν τὸ κελάρυσμα τοῦ νεροῦ, τοὺς ψιθυρισμοὺς τοῦ δάσους καὶ διαβάθουν τὸν Πετρόρην, τὸν Δάντην καὶ τὸν Βύρωνα. Ἡ ζωὴ των περνᾷ ὡς ἓνας αἰώνιος ὕμνος εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος:

O lieb' o lieb' so lang du lieben Kannst.

Καὶ σήμερον θὰ ἀκούσετε τὸν ὕμνον αὐτὸν ἤρεμον, παθητικόν, νὰ στέλλεται ὡς στεναγμὸς καὶ ὡς αἶνος εἰς τὸν «ἀνίκαιον μάχαν» ἀνὰ τοὺς νυκτερινοὺς αἰθέρας. Θὰ ἀκούσετε μίαν μεγάλην ψυχὴν νὰ ἐξομολογῆται ὅτι αἰσθάνεται κορεσμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ νὰ στέλλῃ μουσικοὺς τόνους μὲ τὸ ἴδιον κλασικὸν θέμα, ποῦ μόνον ἡ ἑναρμόνισις τὸ χρωματίζει. Εἶνε ἡ Νυκτωδία, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Χέγκεν, ὁ μαθητὴς τοῦ μεγάλου διδασκάλου, θὰ μᾶς ἐκτελέσῃ ὡς πρῶτον τεμάχιον.

Ἄλλὰ τῆς φύσεως αἱ καλλοναὶ δὲν περνοῦν ὡς βωβαὶ καὶ ψυχραὶ εἰκόνες ἀπ' ἐμπρός των. Δημιουργοῦν ἀναμεταξύ των ἀορίστους συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Λιστ ἀποκρυσταλλώνει εἰς τὰ Années de Pèlerinages. Ἐκ τούτων ὁ Χέγκεν θὰ μᾶς ἐκτελέσῃ τὸ: Au bord d'une source, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀκούσετε πόσον γλυκὰ καθρεπτίζεται νὰ κυλᾷ τὸ νερὸ καὶ νὰ κτυπᾷ, ὡς μικρὸς καταρράκτης καὶ πάλιν νὰ κυλᾷ καὶ ν' ἀφίγη εἰς τὴν πτώσιν του ἀφροῦς καὶ σπινθήρας καὶ σταγόνας ποῦ λάμπουν ὡς μαργαριτάρια. Δὲν εἶνε πλέον μουσικὴ αὐτή. Εἶνε ποίησις τοῦ Σίλλερ:

In säuselnder kühle
beginnen die Spiele
der jungen Natur.

Καὶ γεμάτος ἀπὸ πάθος πρὸς τὴν ὠραίαν φύσιν καὶ πρὸς τὸν ἰδικόν του ἔρωτα, μεταγράφει ὁ Λιστ εἰς ἀφάνταστον πλοῦτον τὰ τραγούδια τοῦ Σούπερτ, τελειώνει μίαν ἰδικὴν του Fantasia quasi una Sonata καὶ τέλος γράφει τὰς περιφήμους Etudes d'executions transcendante. Εἰς αὐτὰς ἡ μορφὴ, τὸ θέμα, ἡ φοβερὴ ἀνάπτυξις καὶ ὁ στοιλισμός εἶνε μία φωτογραφία τῆς ψυχῆς του. Ἐκεῖναι αἱ συνενώσεις καὶ αἱ πεδικλώσεις τῶν ρυθμῶν, τὰ μεγάλα ἄλματα καὶ αἱ διαπασῶν, ποῦ ριψοκινδυνεύουν ἐνίοτε εἰς σκληρίας, ἀλλὰ διὰ νὰ μᾶς μαγεύσουν εἰς τὸ τέλος, εἶνε τεχνικαὶ δυσκολίαι μεγάλαι καὶ ἐμπνευσις πρωτοτύπου ἀνεξαρτησίας.

Καὶ κατόπιν ἐρχεται εἰς τὴν Ρόμην. Ἐκεῖ σπουδάζει τὴν παλαιὰν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν τοῦ Παλαιστρίνα, τοῦ Ἀλλέγη, τοῦ Βιτώρια καὶ μελετᾷ τὴν ζωγραφικὴν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τοῦ De Vinci καὶ τοῦ Ραφαήλου. Ἡ ψυχὴ του τότε εἰσδύει περισσότερο εἰς τὴν τέχνην πῶς νὰ παραστήσῃ μὲ τοὺς ἤχους καὶ τὰς ἁρμονίας ἓνα ὁλόκληρον καλλιτεχνικὸν καὶ φιλοσοφικὸν κόσμον. «Δὲν βλέπω τὴν διαφορὰν, ἔλεγε, μεταξὺ Ραφαήλου καὶ Μότσαρτ, μεταξὺ Μιχαὴλ Ἀγγέλου καὶ Μπετόβεν». Καὶ ἡ παραστατικὴ αὐτὴ ἔδωκεν εἰς τὸν Λιστ νέαν ἐμπνευσιν. Νὰ συνενώσῃ τὴν πολύχρωμον ἁρμονίαν καὶ τὴν ἠχητικὴν. Ὅχι ὅτι ἡ μουσικὴ εἴμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ χρώματα καὶ νὰ διατυπώσῃ φυσιογνωμίας, ἀλλ' ὅτι εἴμπορεῖ χωρὶς νὰ ἦνε περιγραφικὴ νὰ συνενώσῃ τὴν εὐαισθησίαν τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς ποιήσεως εἰς ἓνα κοινὸν ἐπίπεδον διὰ τὰς ὠραίας τέχνας. Καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς συνθέτει τὸν Sposalizio

κατὰ τὸν Ραφαήλον, τὴν Canzonetta del Salvatore Rosa καὶ τὰ Tre Sonetti τοῦ Πετράρχη.

Ἐπειτα ἔξακολουθεῖ τὴν περιόδειαν τοῦ καὶ ἔξαφνικὰ ἀποφασίζει νὰ ἰδῇ τὴν πατρίδα του. Ὡ, ἡ προφητεία τῆς Τσιγγάνας καὶ τὰ παλιὰ του χρόνια! Ὅταν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ χωριό του ὄλα τὰ κορίτσια, ὄλοι οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς ὄλος ἦλθαν νὰ τὸν προσπαντήσουν. Ὁ Λιστ εἶδε τὸ πατρικὸ του σπιτί, ἐγονάτισεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ του καὶ ἐνθυμήθη τοὺς χωρικοὺς χοροὺς καὶ τὰ χωρικά τραγούδια. Ἦκουσε πάλιν τὰς ἐπικὰς μελωδίας τῶν Τσιγγάνων, ποῦ ἐρρίζωσαν καὶ συνενώθησαν μὲ τὴν οὐγγρικὴν ψυχὴν καὶ μὲ τὸ οὐγγρικὸν χῶμα. Εἶδεν ἐκ νέου τοὺς πηδηταῖους καὶ προκλητικὸς χοροὺς πῶς ἀνετίσσονται στὴν εὐστροφίαν, στὴν ἐλαστικὴν, στὴν κουδουνιστὴν τῶν μελωδιῶν. Ἦκουσε πάλιν τὴν ἠχητικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ πῶς ἐμφανίζεται ὁ θρασὺς κυρβαλιστὴς τοῦ Lasser καὶ Friska. Ἦκουσε τὰς ἀλλοιωμένους κλίμακας, τὰ γαργαλιστὰ στολίδια, τὰ ἀντικρουστὰ σκιρτήματα καὶ κατόπιν αὐτῶν ἔγραψε τὰς οὐγγρικὰς μελωδίας, τὰς οὐγγρικὰς ραιφωδίας, τὸ ἔμβατήριον Raskoczy καὶ τὸ συμφωνικὸν ποίημα Ungaria.

Ὁ ἔρωσ του ὄμως μὲ τὴν κόμησαν d'Angoult ἐσβέσθη. Καὶ μένει τότε μελαγχολικὸς εἰς ἓνα νησάκι τοῦ Ρήνου, μελετῶν τὸν Χάινε, τὸν Σίλλερ καὶ τὸν Οὐλανδ. Ὁ παλαιὸς του μουσικὸς πόθος ἀνάπτει καὶ πάλιν. Ζητεῖ νὰ ἐξυψώσῃ τὴν μουσικὴν καὶ νὰ τὴν ἐξυψώσῃ ἐκεῖ ποῦ ἴσται ἡ Πολιτικὴ, ἡ Φιλοσοφία, ἡ Ποίησις. Ψάθει πλέον τὰ Συμφωνικὰ ποιήματα. Καὶ εἰς μίαν του περιόδειαν, ἐνῶ ἔδιδεν εἰς τὸ Κίεβον συναυλίαν, προσεῖλκυσε τὸν ἔρωτα τῆς πριγκηπίσσης Wittgenstein. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἦτο εὐτυχὴς δι' ἐκαῖνον καὶ εὐτυχιστέρα διὰ τὴν τέχνην. Δὲν ἦτο εὐμορφὴ ἢ πριγκηπίσσα. Ὅπως ἦτο λιγνὴ καὶ μελαγχροινὴ, εἶχε γοιπτήν τὴν μύτην καὶ μεγάλον τὸ στόμα. Ἄλλ' εἶχε φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν ἀπέραντον. Εἶχε μεγάλην δξύνουσαν πνεύματος καὶ ἡ θαυμασιὰ λάμψις τῶν ματιῶν τῆς προσεῖλκυε τὴν ἐντύπωσιν καὶ τὴν συμπάθειαν ἀμέσως. Ἐξ ἄλλου ὁ φλογερὸς τῆς ἔρωσ πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας ἦτο τόσος, ὅσος κρύπτεται εἰς τὸ σλαβικὸν σῆμα μέχρις αὐτοθυσίας. Ἀπογοητευμένη δὲ καὶ ζωντοχήρα ὄπως ἦτο ἡ πριγκηπίσσα ἀκολουθεῖ τὸν Λιστ.

Οἱ δύο ἔρσσαι ἦσαν φιλόλογοι, ποιηταί, φιλόσοφοι, μουσικοί, μελαγχολικοί, ἀνισόρροποι, ἐπαναστάται καὶ συνέπιπτον εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις καὶ εἰς τοὺς ἰδίους πόθους. Ἐμελέτησαν μαζί τὸν Γκαίτε, τὸν Δάντε, τὸν Φίχτε καὶ τὸν Χέκελ. Καὶ ὁ Λιστ ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἔρωσγονήθη. Ἡ φαντασία του ἐξήφθη ὑψηλότερον ἀκόμη καὶ ὁ νοῦς του συνέλαβε τὰ ὄνειρα ποῦ ἀμυδρῶς ἐποθοῦσε. Ὅτι ἐπὶ δέκα ἔτη ὠρμάζεν εἰς τὸν νοῦν του ἦτο πλέον καιρὸς νὰ γεννηθῇ. Καὶ γράφει τὴν Dante Symphonie, ὄπως καὶ τὴν Faust Symphonie, δύο γιγάντια ἔργα, ποῦ κείνται εἰς τὸ μέσον τῶν Συμφωνιῶν τοῦ Μπετόβεν καὶ τῆς μελλούσης Τετραλογίας τοῦ Βάγνερ. Εἰς αὐτὰ ἡ ποιητικὴ δύναμις καὶ ἡ διαλεκτικὴ τοῦ αἰσθητήματος ἐνωμένα ἐξεγείρουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σκέψιν ὑπεράνω ἀπὸ τὴν ποίησιν. Ὡ ἡ φοβερὰ, ἡ νεκρόχλωμη καὶ μυστικοπαθὴς συμφωνία τῆς Θείας Κομφωδίας!

Μὲ πόσον κρῖον ἰδρωτὰ μᾶς εἰσάγει τὸ ἀπελπιστικὸν μοτίβο μὲ δυνατὰ τρομπόνια εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ἔπειτα πόσον γλυκὰ αἱ ἔκκυστικαὶ μελωδίαὶ ψάλλουν τοὺς ἔρωτας τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκας! Καὶ διὰ πάλιν μᾶς εἰσάγουν εἰς τὸν Παράδεισον, πόσον μᾶς γυμνώνουν ἀπὸ κάθε λύπην καὶ χαράν, ἀπὸ κάθε σάγμα! Ὡ ἡ ὀλόλευκὴ ψυχὴ, διὰ ἀκτινοβολίαν εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Magnificat!

Τὸν ἐπόμενον χρόνον ὁ Λιστ καὶ ἡ πριγκηπίσσα Wittgenstein ἀγοράζουν παρὰ τὴν Βεθμάρην, εἰς τὸ Altembourg, μίαν ἑπαυλίαν καὶ ἐκεῖ ἐγκαθίστανται. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπισημοτέρα τοῦ Λιστ καὶ εἶνε ἓνας μεγάλος σταθμὸς τῆς τέχνης. Ἡ αἰθουσά των κατέστη ἐστία ποιήσεως καὶ μουσικῆς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ ὄλοι οἱ ἄνδρες τοῦ πνεύματος ἐθεωροῦσαν τιμὴν τὸν νὰ γνωρίσουν τὰς καλλιτεχνικὰς τῶν ἐσπερίδας. Τὸ Altembourg ἐγινε προσκύνημα τῆς διανοίας. Ὁ Λιστ διηύθυνεν ὄλην τὴν μουσικὴν ἐκείνην κίνησιν. Διηύθυνε τὴν ὀρχήστραν, διηύθυνε τὰς χορωδίας, ἀνεβίβαζε τὰ σοβαρότερα ὄρατήρια, τὰ μεγάλα ἔργα τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τὰ νεώτατα μελωδράματα διὰ πρώτην φοράν τοῦ Βάγνερ, τοῦ Μπερλιό, τοῦ Ροσσίνι. Ἡ πριγκηπίσσα ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς συναναστροφῆς αὐτῆς, ὄπου τακτικὴ φοιτήτρια ἦτο καὶ ἡ ἀλλή. Ἀπὸ τὴν ἐστίαν αὐτὴν ὁ κόσμος ἐπεριήμενε τὴν ἀληθινὴν κριτικὴν καὶ ἀπ' ἐδῶ ἔγραφοντο τὰ κλασικὰ ἐκείνα ἄρθρα περὶ τῆς μουσικῆς τέχνης.

Ἐπειτα ἀπὸ τοιαύτην ἐπίδοσιν κατώρθωσεν ὁ Λιστ νὰ ἐκδώσῃ τὰ πρῶτα Συμφωνικὰ του ποιήματα. Εἶνε ἡ ἐπιτυχία τοῦ μεγαλειτέρου ὄνειρου του. Εἰς αὐτὰ θέτει ὡς βάσιν τὸν λυρισμὸν, ἐπιφυλάττει τὸ περιγραφικὸν στοιχεῖον δευτερεύον καὶ ἐκεῖ ὄπου, σὰν δυνατὸς συμβολιστὴς, μορφώνει τὸ σύμβολόν του, ἐκεῖ συγκεντρώνει τὴν δρᾶσιν του καὶ προβάλλει ἀμφοτέρω, τὸ ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἐξαιρέσιν τούτου κάμνει μόνον εἰς τὸ ideale, ὄπου ἡ περιγραφικὴ καὶ ἀναλυτικὴ μέθοδος εἶνε déclamation accompagnée. Παντοῦ ὄμως ἄλλοῦ ἀκολουθεῖ καθ' ὅλην τὸν ρομαντισμὸν καὶ κατὰ πνεῦμα τὸν Μπετόβεν. Ἡ μορφὴ δηλαδὴ εἶνε συμφωνικὴ καὶ ἐνῶ τὰ μοτίβα ἀναπτύσσονται, ἐπανέρχονται οἱ ἴδιοι τρόποι χωρὶς τῶν νόμων τῆς συνηχίσεως καὶ τῆς συμμετρίας. Ἄλλὰ καὶ πῶς πλάττει τὰ μοτίβα! Δὲν τὰ ἀφίνει τυπικὰ εἰς τὸν ἔξωτερικὸν χαρακτήρα ὡς idée fixe, ἀλλὰ τὰ ἐνσαρκώνει μέσα εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῆς συμφωνίας καὶ ἔτσι γεννᾷ πλήθη ἀναπτύξεων. Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃτε καλύτερα, μελετήσατε τὴν φανταστικὴν συμφωνίαν π. χ. τοῦ Berlioz καὶ ἓνα συμφωνικὸν ποίημα τοῦ Λιστ. Ἀκόμη δὲ παρατηρήσατε καὶ πῶς στολίζει τὸ θέμα του. Δὲν τὸ κεντᾷ ὄπως ὁ Mozart μὲ μουσικὰ κεντήματα, ἀλλὰ τὸ μεταπλάττει, τὸ μετασχηματίζει, ὡσὰν νὰ ἀλλοιόνη τὴν μελωδίαν. Ὁ δὲ τρόπος αὐτός, ὄχι μόνον εἶνε ἀληθινός, ἀλλὰ καὶ πλούσιος διὰ τὴν φαντασίαν.

Τὰ προτερήματα αὐτὰ θαυμάσατε εἰς τὰ συμφωνικὰ ποιήματα Ce qu'on entend sur la montagne, τὸν Mazzera, τὸ Concert pathétique, τὸν Προμηθεῖα, τὸ Preludes καὶ εἰς τὸ ἐπιθαλάμιον Fest Klänge. Ὡ τρίτον τεμάχιον σήμερον θὰ ἀκούσῃτε παρὰ τοῦ κ. Χέγκελ μίαν ἀπὸ τὰς Harmonies poétiques et religieuses, ὄπως ὡς ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν ἴδιον Λιστ. Εἶνε μία οὐράνιος μελωδία πρὸς

τὸν θεῖον ἔρωτα, ἔξερχομένη ἀπὸ ὑπεράνθρωπον στήθος. Οἱ τόνοι κατ' ἀρχὰς εἶναι μαλακοί, ἀνθρώπινοι, ὄπως ὁ ἔρωσ τῆς σαρκός. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ διατελεῖ εἰς θεῖαν ἔκστασιν, εἰς τὴν ὄποιαν βυθίζεται ὄλονέν, τὸ αἰσθημα ἀποκαθαίρεται, ἔρησθαι καὶ τὰ δύο μοτίβα ἀνετίσσονται εἰς ἀλλεπαλλήλους κλίμακας τοῦ θρασύου καὶ τῆς ἀδυναμίας, ἔως ὄτου ἐπανέρχεται τὸ πρῶτον μοτίβο, ὡς ἔκστασις πρὸς τὸ θεῖον κάλλος, ὄπως τὴν ἐστιχοῦργησεν ἡ ποίησις τοῦ Λαμαρτίνου.

Ὁ Λιστ πρὸ παντὸς εἶνε συμβολιστὴς. Καὶ τὸν συμβολισμὸν του αὐτὸν διαγράφει παντοεινὰ εἰς τὴν μουσικὴν του. Προσέξατε εἰς τὴν Ballade, τὴν ὄποιαν τελευταία θὰ ἐκτελέσῃ ὁ κ. Χέγκελ. Μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Βρυκόλακα, ποῦ ἐμελοποίησεν ὁ Σοφμπερ ἐπὶ στίχων τοῦ Γκαίτε καὶ ὀργότερον μετέγραψεν ὁ Λιστ, τὸν Erlkœnig. Νομίζεις ὅτι σιερά βροντῶν καὶ δαιμονικῶν πατημάτων ἀκούεται εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ ψυχὴ μας προδιαθέτεται διὰ τὸ τραγικὸν τέλος, εἰς τὸ ὄποιον θὰ λήξῃ ἡ φανταστικὴ αὐτὴ ἱστορία. Καὶ ἀμέσως εἰσάγεται ὁ ἔρωσ μὲ τὸ πρῶτον μοτίβο. Ἀκούεται ἡ ἀπάντησις καὶ ἡ ὀρχήστρα βοηθεῖ, ἐνῶ συγκρούονται τὰ θέματα ἀμφοτέρω, ὄποτε φθάνει τὸ σκληρὸν τέλος μὲ τὸ πρῶτον πάλιν μοτίβο.

Τώρα, ἀν ἤθελα μὲ μίαν φράσιν νὰ χαρακτηρίσω τὸ ἔργον τοῦ Λιστ, θὰ ἔλεγα, ὅτι τὸ ἔργον του εἶνε μία συμπτυκνωμένη ἐνορχήστρωσις τοῦ πιάνου. Διότι ἐπ' αὐτοῦ μετετόπισεν ὄλην τὴν ὀρχήστραν καὶ τὸ κατέστησεν τέλειον ὄργανον. Προσέξατε εἰς τὴν μουσικὴν τοῦ Σοπέν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν Σοφμαν. Ὅρχήστρα οὔτε ὑπάρχει. Τὸ πιάνο ἀνετίσσει τὸ συναίσθημα μόνον του. Προσέξατε καὶ εἰς τὸν Λιστ. Σὰς θαμβώνει μὲ τὴν ἐνορχήστρωσιν. Θὰ ἀκούσῃτε δυνάμεις πολυφωνικῶν συνθέσεων, τὰς ὄποιας ἄλλος οὔτε ἐφαντάσθη.

VI

Οἱ ἐχθροὶ ὄμως ἐφθόνησαν τὴν ὑπερβολικὴν δόξαν. Ἡ ἀντιπολίτευσις τὸν ἐπότισεν πικρίας. Καὶ διὰ τὸν ὁ Λιστ κατήλθεν εἰς Ρώμην διὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὸν γάμον του μετὰ τῆς πριγκηπίσσης, ὁ Πάπας ἐγνωμοδότησε τὸ ναυτο. Ἀπηλλισμένος τότε κατέφυγεν εἰς τὸ τάγμα τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου καὶ χειροτονήθη ἀββάς. Κατόπιν ἐπανήλθε μὲ τὸ μοναχικὸν στήθος εἰς Βεθμάρην καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε γέρων τῷ 1886. Ὁρατὰ του ἐκκλησιαστικὰ ἔργα εἶνε ἡ λειτουργία τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τοῦ Γκρα, ἡ Legende τῆς ἁγίας Ἐλισάβετ καὶ τινὰ ἄλλα.

Κύριοι καὶ Κύριοι. Εἶναι δύσκολον νὰ καθαρτίσῃ κανεὶς εἰς ὀλίγα λεπτά ὄλην τὴν σταδιοδρομίαν μᾶς μεγαλονοίας καὶ νὰ συγκρατήσῃ, ἐνώπιον τοιοῦτου ἐλεκτοῦ κόσμου, τὰ μεγάλα χαρακτηριστικὰ τοῦ καλλιτέχνου καὶ τῆς τέχνης. Ἐγὼ προσεπάθησα νὰ δείξω — ὄσον εἶνε δυνατόν εἰς ἓνα ἱατρὸν ἱερατικὴν τοῦ καλοῦ — τὴν πρωτότυπον ἔργασίαν τοῦ μεγάλου μουσικοῦ, ὄστις κακῶς ἀπὸ τινος ἐκρίθη, ὅτι ἦτο μόνον ἐκτελεστὴς, ὁ θαυμασιώτερος ὄλων τῶν αἰώνων virtuoso. Καὶ λοιπὸν ὄχι, κύριοι. Ὁ περασμένος αἰὼν ἐὼν ἐγέννησε τὰ δύο μέγιστα μουσικὰ πνεύματα, τὸν Μπετόβεν καὶ τὸν Βάγνερ, ἐγέννησε αὐτοχρόνως καὶ τὴν μέγιστην μουσικὴν αὐθεντίαν. Καὶ αὐτὴ ἦτο ὁ Λιστ.

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, ἱατρός.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΟΥ, ΙΑΤΡΟΥ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ Ο «ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ»

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ
ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ, ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ¹

Κυρίες και κύριοι,

Όταν πρό μηνός περίπου το Προεδρείον του Γυμναστικού Συλλόγου ο «Ηρακλής» με παρεκάλεσε να εκφωνήσω τον πανηγυρικό της ημέρας επί τη ευκαιρία της δεκαπενταετηρίδος του, όμολογώ ότι έδιστασα κατ' αρχάς ν' αναλάβω την υποχρέωσιν ταύτην.

Δέν ήγγνουν βεβαίως, ότι, κατ' απόφασιν ληφθεισαν υπό του Προεδρείου, ιατρός έπρεπε να ήτο ο ρήτωρ της ημέρας, εγνώριζον όμως έτι καλύτερον, ότι δέν ήμην εγώ ο κατάλληλος δια τοιοϋτον πανηγυρικόν. Τήν πεποιθησίν μου όμως ταύτην ήναγκάσθη να θυσιάσω άπέναντι της ευμενούς έπιμονής των αξιοτίμων μελών του Προεδρείου. Υπό την έπήρειαν των σκέψεων τούτων άνέρχομαι σήμερα δειλός επί του βήματος τούτου μιας των προοδευτικωτέρων και νεωτεριστικωτέρων κοινοτήτων της πρωτευούσης μας. Έχων πάντοτε υπό ψιν, ότι, εάν δέν ανταποκριθώ έπαρκώς προς τας απαιτήσεις μιας τιαύτης επισήμου ημέρας, ή ευθύνη θα καταμερισθή μεταξύ του Προεδρείου και του ρήτορος, και έπομένως το την έορτήν ταύτην τιμήσαν ευγενές ακροατήριον θα ευρη ευχερέστερον δια τον άγορητήν τας έλαφρυντικάς περιπτώσεις.

Το θέμα μου ήρύσθην εκ του προορισμού του έορτάζοντος Συλλόγου.

Ενόμισα καλόν να πραγματευθώ ένώπιον υμών τας βάσεις, αίτινες όφείλουσι να διέπουν μίαν έλλογον φυσικήν άγωγήν, και να τονίσω ιδίως την σπουδαιότητα, ήν κέκτηται ή άγωγή αυτη δια την εξέλιξιν του άτόμου, της κοινωνίας, του έθνους.

Της φυσικής άγωγής ούσης μέρος αναποσπάστου της άγωγής έν γενει, ως μου έπιτραπή να καθορίσω έν πρώτοις τί έστιν **άγωγή** και τίς ο σκοπός αυτης.

Μας φαίνεται αδύνατον να δοθή εις τον σκοπόν της άγωγής όρισμός ακριβέστερος και συνθετικώτερος άπ' εκείνον, τον όποιον έδωσεν ο μέγας Άγγλος κοινωνιολόγος και φιλόσοφος Herbert Spencer :

«Του προορισμού του άνθρώπου, λέγει ο φιλόσοφος οϋτος, όντος να ζή—να ζή υπό την ευρυτάτην της λέξεως έκδοχήν—ο σκοπός της άγωγής εινε να μας μάθη να ζώμεν».

Δια να έννοήσωμεν όλην την σημασίαν της λέξεως ζήν, ως προσπαθήσωμεν να καθορίσωμεν τας διαφόρους μορφάς της ενεργητικότητας, αίτινες αποτελοϋσι την ζωήν του άνθρώπου έν τη νεωτέρα κοινωνία.

Και έν πρώτοις ως θεωρήσωμεν τον άνθρωπον ως άτομον. Δια να εξασφαλίση το άτομον τοϋτο την ασφάλειαν και την ύπαρξιν του, όφείλει να δύναται να προσαρμόζεται ως όλόν τε τελείως προς το περιβάλλον, έν ψ προώρισται να ζή, έχει καθήκον να εινε ικανόν να δανείζεται παρ' αυτού τα δια την φυσικήν του ζωήν αναγκαία στοιχεία.

Εάν τώρα κρίνωμεν τον άνθρωπον ουχι πλέον ως άτομον, άλλ' ως μέλος της κοινωνίας, θα παρατηρήσωμεν ότι ή κοινωνική του αξία εινε έν αναλογία ευθεία προς την συμβολήν, ήν προσκομίζει δια την βαθμιαίαν της κοινωνίας ταύτης ανάπτυξιν, προς έν ιδεώδες έπιστήμης, ήθικότητας και ωραιότητας.

Του άνθρώπου, τέλος, θεωρουμένου ως άρχηγού οικογενείας ή και μέλους της πατρίδος, ή άγωγή του όφείλει να καταστήση αυτόν ικανόν να εξασφαλίση την προστασίαν και διεύθυνσιν της πρώτης και την υπέρσπισιν της δευτέρας.

Η εξανθρωπιστική της άγωγής δύναμις εινε τοσοϋτον μεγάλη, ώστε ο μέγας Leibnitz δέν έδιστασε να ειπή : «Δότε μοι άγωγήν και θ' αλλάξω την όψιν της Ευρώπης πριν ή παρέλθη εις αίών».

Δια την τελείαν εκπλήρωσιν και πλήρη επιτυχίαν του ιδεώδους και περιπλόκου σκοπού της άγωγής συντρέχουσιν ή τε πνευματική και φυσική τιαύτη. Άμφότεραι έχουσι τας όρια της δικαιδοσίας των και τας δικαιώματά των επί της ζωής του άτόμου, της κοινωνίας, του έθνους.

Η προτίμησις της μιας προς ζήμιαν της έτέρας συνεπάγεται, φυσικώς, την αναστάτωσιν της ισορροπίας, ήτις όφείλει να διέπη πάσαν έλλογον άγωγήν.

Η υπερβολική και έντοιας του πνεύματος καλλιέργεια, ή υπενθυμίζουσα την ωραίαν έκφρασιν του Pascal : «on a trop fait l'ange, et trop peu la bête», επιφέρει μοιραίως έκφύλισιν φυσικήν και έκμηδένισιν του άληθοϋς σκοπού και προορισμού πάσης άγωγής.

«Η υγεία της ψυχής, ή ισορροπία του πνεύματος, λέγει ο διάσημος Γάλλος ακαδημαϊκός Maurice de Fleury, εξήρτηται κατά μέγα μέρος εκ της υγείας του σώματος».

«Και ο καλύτερον όργανωμένος έγκέφαλος, λέγει ο Spencer εις το περ άγωγής έργον του, εις ουδέν θα χρησιμεύση, εάν δέν κέκτηται δύναμιν ζωικήν άρκετήν δια να φέρη τι εις πέρας».

Το άρχαιον γνωμικόν : «νοϋς υγιής έν υγιει σώματι», έκκλειει έν τη συντομία του μίαν των μεγαλειτέρων άληθειών, περ ής συμφωνοϋσιν όμοφώνως πάντες οι νεώτεροι φυσιολόγοι και παιδαγωγοί.

Η φυσική άγωγή, ή καθαρως προς το σώμα άποτεινομένη, αποτελεί άρα αναπόσπαστον της έν γενει άγωγής μέρος και πρέπει να τίθεται άν μη εις την πρώτην γραμμήν, εις ίσην όμως τιαύτην προς την πνευματικήν.

Σκοπός της φυσικής άγωγής εινε ή δια των φυσικών ασκήσεων αναζήτησις της άκεραίας ανάπτυξεως και της φυσιολογικής λειτουργίας του άνθρωπίνου οργανισμού.

Η έλλογος κατεύθυνσις της φυσικής άγωγής δέν εινε και τόσο ευχερής, ως ίσως πολλοί πιστεύουσιν.

Εις όλως νέος προσανατολισμός έχει δοθή, υπό των παιδαγωγών και φυσιολόγων ιδίως, εις την φυσικήν άγωγήν, προσανατολισμός,

οστις έρείδεται επί καθαρως φυσιολογικών και βιολογικών βάσεων.

Η φυσική άγωγή άνήχθη σήμερα εις όλόκληρον ιδιαιτέραν έπιστήμην, ήτις καθοδηγείται από πολυποικίλους παράγοντας έν τη πρακτική αυτης έφαρμογή.

Προς επιβεβαίωσιν της άληθείας ταύτης, παραθέτομεν ένταϋθα γνώμας τινάς, αίτινες διετυπώθησαν μόλις πρό δύο μηνών επί τη ευκαιρία μιας έρεύνης Ιατρικού τινος περιοδικού.

Ο Ιατρός Fernand Mazade έζήτησε δια της «Medicina» την γνώμην των διαπρεπεστέρων άνδρών της Γαλλίας περ τοϋ πώς πρέπει να γίνηται ή φυσική άγωγή. Ίδου μερικά άπαντήσεις :

Frederic Passy, μέλος της 'Ακαδημίας των πολιτικών και ήθικών επιστημών : «Εινε ζήτημα μέτρου, ποικίλλοντος αναλόγως των ιδιοσυγκρασιών, των ήλικιών, των όρων της ύπάρξεως». Αί ασκήσεις δέον ν' ανταποκρίνονται προς τας ανάγκας, ών έχει ανάγκην ο έγκέφαλος και οι μυς μας.

Emile Flourens, πρώην ύπουργός : «Η γυμναστική, τας άγωνίσματα, ή ζωή έν ανοικτῷ αέρι εισινέξαιρετα πράγματα. Άλλά και τας μάλλον έξαιρετα πράγματα δέον να χρησιμοποιώνται με μέθοδον, μέτρον και διάκρισιν».

Marcel Prevost : «Υπάρχουν άγωνίσματα κατάλληλα δια τούς εξησθενημένους και τούς αναπήρους. Υπάρχουσιν άλλα δια τούς υγιείς. Γενικως το πᾶν έν τη περιπτώσει εινε ζήτημα μέτρου».

Gustave Barrier, της 'Ιατρικής 'Ακαδημίας : «Δια να ή άποτελεσματική, οικονομική, διαρκής ή μυική έργασία, απαιτεί να διενεργήται μεθοδικως και επιτηρηται. Η διακανόνισις της ποικίλει αναλόγως της ήλικίας, του σχηματισμού, της ποιότητας, της ρωστικότητας, του βαθμού της προπονήσεως των άτόμων».

Ο φίλος μας Paul Sollier, διευθυντής του Sanatorium της Βουλώνης : «Όσον αι φυσικαι ασκήσεις εισιν ώφέλιμοι, όταν προσαρμόζονται έπιμελως προς τας ιδιοσυγκρασικας διαθέσεις και την ρώμην των άτόμων, τόσο εισιν επιβλαβεις, όταν επιβάλλωνται ειρή και ως έτυχεν».

Ο Grasset : «Η υπερκόπωσις εινε ζήτημα άτομικής αντιδράσεως. Οι μυς δέν έχουσι την αυτην δύναμιν εις όλα τα άτομα . . . ή γυμναστική δέον να ποικίλη . . . Η γυμναστική, καλως έφαρμοζομένη, μόνον έξοχα άποτελέσματα δύναται να δώση. Δέν ύπάρχει μία γυμναστική, άλλα πολλαι γυμναστικαι, ήτοι έφαρμογαί διάφοροι και λίαν λεπταί των ασκήσεων του σώματος αναλόγως της δυνάμεως, της άφομοιώσεως και άφετοροιώσεως εκάστου άτόμου (της κράσεως, του χαρακτήρος του).

Εκ των άνωτέρω σαφως καταφαίνεται, νομίζομεν, ότι ή φυσική άγωγή δέν πρέπει να έφαρμόζεται ειρή και ως έτυχεν, άλλα να στηρίζεται επί βάσεων φυσιολογικών, εις ως θα λαμβάνηται πάντοτε υπό σοβαράν έποψιν ή ήλικία, το φύλον, ή ιδιοσυγκρασία και τας έπαγγέλματα εκάστου άτόμου.

(συνέχεια εις το έπόμενον)

1. Πανηγυρικός έκφωνηθείς τη 18 Μαΐου 1912 έν τη μεγάλη αίθούσῃ του Γυμναστικού Συλλόγου Ταταούλων ο «Ηρακλής» επί τη έορτή της δεκαπενταετηρίδος του.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Εἰς τὴν μικρὰν καλύβην, ἣ ὅποια ἐχάνατο ὀπίσω ἀπὸ ἓνα βράχον Ἰρλανδικοῦ ἀκρωτηρίου καὶ τὴν ὅποιαν πολλὰκις ἔβραχε τὸ ἐξηγηγμένον κύμα, ὁ Ἰωάννης Μπλίγκ καὶ ἡ γυναῖκά του περιμέναν τὴν πιστολὴν τοῦ παιδιοῦ των.

Εἶχε φύγει μίαν ὥραίαν προΐαν διὰ τὸς χροσοφόρους χόρας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπίστρεφε πλούσιος. Καὶ τὸ εἶχε μάλιστα δοκιμασθῆ. Ἄλλ' ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσεν ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἀγωνίαν τῶν δυστυχησμένων γερόντων, οἱ ὅποιοι εἶχον στενηθῆ τὴν μοναδικὴν των ἀγάπην, καὶ ἐνόουν ὅτι ἐβυθίζοντο σιγά-σιγά εἰς τὸν θάνατον.

Ἡ νύκτα εἶχεν ἐπέλθει πρὶν γρήγορα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ κάθε ἄλλης φορᾶν· ἡ τρικυρία ἐφαίνετο καὶ ὁ Ἰωάννης Μπλίγκ, ὁ ὅποιος ἐκέρδιζεν ἀκόμη μερικὰ σελίνια φορτόνων τὰ πλοία εἶχε νὰ ἐργασθῆ ἀρκετὰς ἡμέρας ἕνεκα τῆς φοβερᾶς τρικυμίας. Αἱ προμήθειαι τοῦ γεροντικοῦ ζεύγους εἶχον σχεδὸν ἐξαντληθῆ, ἡ δὲ πτώχεια τοὺς ἐπέφευπε περισσότερον.

Τὸ βράδν ἐκεῖνο, ξαπλωμένοι κοντὰ στὴ φωτιά, παρεπονοῦντο μὲ πένθος κατὰ τῆς τύχης των, ὅτε ἐκτόπησαν εἰς τὴν θύραν.

Μία τρελλὴ ἐλπίς τοὺς ἐβασάνισε καὶ ἔτρεξαν ν' ἀνοιξοῦν. Ἐνας ἄνδρας μὲ πελώριον ἀνάστημα ἐφάνη.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δώσατέ μου ἄσυλον διὰ μίαν νυκτιᾶ.

Ὁ Μπλίγκ, τὸν ὅποιον ἡ τύχη ἠπάτα μίαν ἔτη φορᾶν, ἐξέμισε μίαν κατάραν. Ὁ ἄγνωστος ἦτο καταβεβρεγμένος ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ περιέμενεν εἰς τὴν θύραν. Τὸ ἐξωτερικόν του ἦτο ἀγριον, τὰ μάτια του ἐλαμπον ἀπὸ ἀγρίαν λάμψιν, μίαν δὲ ξανθὴ γενειὰς ἐκάλυπτε σχεδὸν τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο κουρασμένον καὶ βασανισμένον.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δώσατέ μου ἄσυλον διὰ μίαν νυκτιᾶ, ἐπανέλαβεν.

Οἱ γέροντες ἐδίστασαν, ἀλλ' ὁ ξένος ἐμβῆκε μέσα καὶ ἀφῆκεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἓνα δευμάτινον σάκκον.

— Ἐννοια σας καὶ δὲν θὰ χάσετε τίποτε ἂν μὲ δεχθῆτε. Ἐχω μαζί μου μὴ ὀλόκληρη περιουσία. Ἐστρεψε γύρω τὰ μάτια του καὶ ἀπέλασε τὰ χέρια του στὴ φωτιά.

Οἱ γέροντες συνεννοήθησαν μὲ τὰ βλέμματα. Ὁ ξένος των ἤσχετο ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Καναδά, ὅπου ἦτο καὶ τὸ παιδί των. Μήπως ἦτο ὁ ἴδιος;

— Ἐγνώρισες ἐκεῖ καί τὸ παιδί μας; ἠρώτησεν ἡ μητέρα. Ὄνομάζεται Ἰακώβος Μπλίγκ καὶ δουλεύει στὸ Πικὸτ μὲ τρία δολλάρια τὴν ἡμέραν.

— Ἰακώβος Μπλίγκ... ὄχι δὲν τὸν ξέρω. Ποῦ εἴμπορεῖ νὰ ξεύσῃ κανεὶς ἓνα κόσμον ὀλόκληρον; ἀπήντησεν ὁ ξένος μὲ ἀδιαφορίαν.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἡ μητέρα ἐπέμενεν, ἤσχισε νὰ διηγῆται τὰ βασάνων των χροσορροχῶν, τῆς ἐργασίας των καὶ τῆς ζωῆς των.

Κατὰ τὴν διήγησιν αὐτὴν οἱ γονεῖς τοῦ Ἰακώβου ἐσκέπτοντο τὸ παιδί των.

— Ποῦς ξέρει ἂν θὰ τὸ ξαναἰδοῦμε ποτέ, ἐναλλογίζοντο.

Ὅταν ὁ ξένος ἐτελείωσεν ἐσπρώθη, ἔκαμε μερικὰ βήματα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔπειτα, ὡσάν νὰ ἦτο συνειδημένος ἀπὸ τὸ στίγμα, ἐσπρώξε μίαν θύραν ποῦ ἦνοιγε εἰς ἓνα ἄλλο μικρὸ δωμάτιον μ' ἓνα κρεβάτι.

— Τί ὥραϊα ποῦ κοιμάται κανεὶς ἐδῶ ἐπάνω! ἐναθύρουν.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ δωμάτιον τοῦ παιδιοῦ μας, τοῦ Ἰακώβου. Κανεὶς δὲν ἐκοιμήθηκεν ἀκόμη αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφυγεν ἐκεῖνος.

— Σὺν θέλῃς, λέγει ἡ μητέρα, μπορεῖς νὰ ξαπλώσῃς, ἀφοῦ εἶσαι κουρασμένος, καὶ ὅταν σηκωθῇς θὰ σοῦ ἔχοι ἐτοιμὴν τὴν σοῦπιν.

Δὲν ἐχοιεύαζτο δευτέρω παρόλ' αὐτοῦ. Ὀλίγα λεπτὰ κατόπιν ὁ ξένος εἶχε κοιμηθῆ.

Ἐνθ' ἡ γοαῖα ἔβαλε μερικὰ ψάρια εἰς τὴν χύτραν, ὁ Ἰωάννης Μπλίγκ ἐσκέπτετο. Μία βαθειὰ ἀγρία οὐτις ἐχώριζε τὸ μέτωπόν του.

— Γυναῖκα, λέγει αἰφνης, τί σκέπτεσαι; ὁ Θεὸς πάντα θὰ μᾶς κατατρέξῃ!

— Δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ὑποφέρομεν.

— Ναί, μὰ ὡς τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἐκαστατήσωμεν κατὰ τῆς τύχης μας. Τότε δυστυχία εἰς ὅποιον τύχη ἐμπρός!

Ἡ γοαῖα ἐγαμύλισε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀπήντησεν. Εἶξευεν ὅτι πολλὰς φορὰς ἀγρία σκέψιν ἐτάρασσον τὸν ἄνδρα της.

— Δὲν καταλαμβάνεις λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ναυαγός, ὅτι μὲ τὸ χρυσὸν αὐτοῦ ἐδῶ... τὸ χρυσὸν αὐτό, ποῦ ἦλθε μερὸς εἰς τὰ χέρια μας... θὰ μπορούμε νὰ τρώωμε ἕως ποῦ νὰ πεθάνωμεν; Ἀκόμη δὲ θὰ φρονάξωμε καὶ δι' ἐπὶ τὸ ξένο τὸ παιδί μας, διὰ νὰ τὸ σώσωμεν ἀπὸ τὰ βασάνων του... Δὲν χρειάζεσαι γιὰ τὸ ξεκαίστερμα καὶ μετὰ ἡ δουλειά.

— Ἄ! σὺ πάντως, σὺ πάντως, ἀπήντησεν ἡ γυναῖκά του.

Ἐκεῖνος κατέβασε τὰ μάτια καὶ τὸ κεφάλι.

— Καλὰ θὰ κάμῃς μόνον νὰ κόψῃς μερικὰ ξύλα, δὲν ἔχει γιὰ νὰ βράσω τὴν σοῦπιν σου.

Ὁ ναυαγὸς ἐσπρώθη, ἐπέθερε τὴν ἀξίνην του καὶ ἐσχισε μερικὰ ξύλα. Ἡ γυναῖκά του ἐφύσσε τὴν φωτιά, δὲν ἐσκέπτετο πρὶν δι' αὐτόν τὸν ἐνόμισεν ὅτι ἤσυχασεν.

Ἐξαίφην τὸν βλέπει ὀπίσω της ἀγριον, μὲ τὴν ἀξίνην καλὴν στὸ χεῖρ... Ἡ ἀξίνη αὐτὴν τὴν φορᾶν ἦτον αἰματομένη...

— Τί ἐκαμεν λοιπόν; τί;...

— Τίποτε... μιά τρέλλα! πᾶρε μόνον εἰς ἓνα κορβόκατο καὶ σκέλευσε τον, ἐγὼ θὰ τὸν εἰσάω εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐπίση δὲν ἀπήντησεν, ὁ κρόμος, ἡ ὑπόνοια της παρέλυσε τὰ χεῖλη. Ἐν τούτοις ἐφρόναζεν:

— Ἄν ἦτο τὸ παιδί μας!!

— Ὅχι, ὄχι, βγάλετὴν αὐτὴν τὴν ἰδέαν, δὲν εἶναι αὐτός, δὲν ἤκουσες ποῦ οὔτε ἐγνώριζε τὸ παιδί μας; Εἶναι κάποιος ξένος.

Ἐτρεξεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν δωμάτινον σάκκον... τίποτε δὲν ἤδραν ποῦ νὰ φανερῶσιν τὸ παιδί τους.

— Ὅσα δὲν ἦτο αὐτός.

Ἄλλ' ὅταν ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ δωμάτιον... ὅταν εἶδον τὸν σκοτεινὸν, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἶχεν ἡμερώσει ὁ θάνατος... ἐγνώρισαν τὸ παιδί τους...

Ἡ μητέρα ἔβγαλε μίαν ἀγρίαν φωνὴν καὶ ὁ γέροντα αὐτῆς ἀφῆκε τὴν λάμπα νὰ πέσῃ χεῖρα...

Ἐτρεξε ν' ἀνοιξῆ τὴν θύραν ἢ τρικυρία ἀκόμη ἐξηκολούθει καὶ μέσα εἰς τὸν φοβερόν κρότον τῶν κυμάτων, τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς μιά φωνή, πρὶν ἀγρία ἀκόμη, ἠκοῖτο:

— Τρέξατε, τρέξατε. Ἐσκότωσα τὸ παιδί μου, ἐσκότωσα τὸ παιδί μου!...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) (Victor Cypri) Φ.

LE "DANUBE, A VIENNE"

ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ο "ΔΟΥΝΑΒΙΣ"

Καισαροβασίλική Προνομιστική ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Αὐτοκρ. Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, ἰδρυθεῖσα ἐν Βιέννῃ τῇ 1867.

Ποσὴ πληρωθῆτε μέχρι τέλος τοῦ 1910 εἰς τοὺς ἀσφαλισθέντας πλέον τῶν	Φ.	250 000 000
Ἐγγυήσεις καὶ ἀπαιτήματων διὰ τὸν κλάδον ζωῆς		74 000 000
Ἀξία σκευῶν		7 000 000
Ἐπιφυλακτικὰ κεφάλαια κατ' ὀλοκληρίαν κατατεθέντα		3 000 000

Ὅσοι ἀσφαλιστὰς ἐλευθεριώτατοι. — Ἀσφαλιστικὰ μέτρα. — Νέος συνδυασμὸς ἀσφαλείας;] ἕνα ἱατρικὴς ἐξετάσεις.

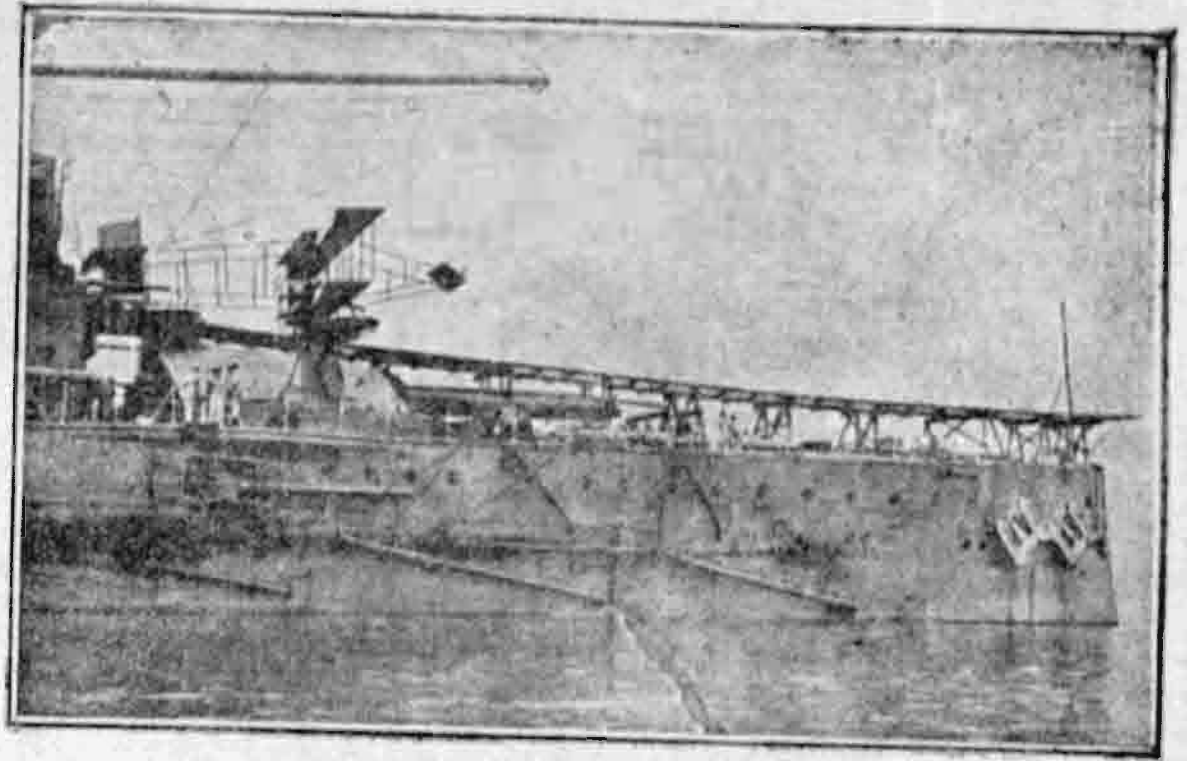
Διὰ πᾶσαν οἰκίαν ἀποθνήσκον :

Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν Γενικὸν Πράκτορα Βλασσαὶ Ἀδαμῆ, Συναυσιῶν, Ραλλῆ Χάρ, ἀριθ. 23.

Ἐν Ἀμσῆρ εἰς τοὺς Γεν. Πράκτορας Ἀδελφοὺς Ἀβράμτογλον.

Τραπεζικὴ τῆς Ἑταιρίας : ΑΥΤΟΚΡ. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

**ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟΥ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟΥ «HIBERNIA».**

Κατά τὰ ναυτικά γυμνάσια τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο εἰς Weymouth ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως Γεωργίου, συνεκεντρώθησαν οἱ ἀγγλικοὶ στόλοι τῶν βορείων θαλασσῶν μὲ τὰ νεωτέρου τύπου δρητνάουτ καὶ ὑπερδρητνάουτ. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς κολοσσοὶ παρετάχθησαν, εἰς μάχην δὲ ἐγένοντο καὶ δοκιμαί ὑδροαεροπλάνων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφετηρίαν αὐτὰ τὰ ἀγγλικά καταδρομικά. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ καταδρομικὸν «Hibernia», εἰς τὴν πρόραν τοῦ ὁλοῦ ἐσχηματίσθη ἰδιαιτέρον πλατ-φόρμ διὰ τὰ ὑδροαεροπλάνα.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Εἰς ἓνα παλαιὸν τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον μοῦ φέρνει ἡ μακροσυμένη ἠχὴ μιᾶς λησμονημένης ἀμμουδιάς, ἓνα τραγοῦδι πνιγμένον εἰς τὰς μελαγχολικὰς εὐωδίας τῆς ἀγριοβιολέττας καὶ τῶν θαλασσίων φυτῶν, ὁ νέος θέλει ν' ἀποθάνῃ. Θέλει ν' ἀποθάνῃ τὸν μῆνα ποῦ ἡ αὐρα εἶναι χλιαρὰ καὶ ὁ οὐρανὸς γαλήνιος· τὸν μῆνα ποῦ τὰ χελιδόνια κτίζουν τὰς φρωσιὰς τῶν· θέλει ν' ἀποθάνῃ μαζῇ μὲ τὴν ἀνοιξιὰτικὴν ἡμέραν. Ὅσοι ἀγαποῦν πολὺ καὶ ὅσοι δὲν ἀγαποῦν πλέον, ἐπαναλαμβάνουν τὸ πονεμένον τραγοῦδι τοῦ νέου τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνει ἡ ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα καὶ κλείουν τὰ βλέφαρα στεφανωμένοι μὲ ἄνθη. Καὶ ἡ γῆ εἶναι τώρα φιλάρεσκος καὶ χαμογελαῖ, ὅπως καὶ ὁ οὐρανός. Καὶ στρώνει κλίνας μαλακὰς καὶ μυροβλήτους καὶ ἐναγκαλίζεται τὰ σώματα τῶν νέων μὲ στοργὴν καὶ ἀπλώνει ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἐρωτευμένων παραπετάσματα πράσινα καὶ νανουρίζει τοὺς αἰώνιους ἕπνους μὲ φιλήματα τῶν χλωρῶν φύλλων.

Δι' αὐτὸ ἔξω εἰς τὴν ἐρημίαν, ὅπου κλαίει ὁ ἄνεμος, τὰ μικρὰ στυλινὰ ὄπλα ἀντηχοῦν ὡς στεναγμοὶ καὶ φονεύουν τὰς καρδίας, καὶ μέσα εἰς τὰ ἔρημα δωμάτια, ὅπου τρίζουν θλιβερὰ τὰ ἐπιπλα καὶ ἀποθνήσκουν οἱ μενεξέδες εἰς τ' ἀνθοδοχεῖα, διαλύονται αἱ στυλιναὶ κόνεις, αἱ κρύπτουσαι τοὺς δηλητηριασμένους ἕπνους, αἱ φονεύουσαι τὴν ἀνίτητον ἀγάπην καὶ τὸν ἀμίμητον πόνον. Καὶ ὁ θάνατος γυρίζει μέσα εἰς τοὺς κήπους, στεφανωμένος μὲ λευκὰ ρόδα, μεθυσμένος ἀπὸ τὰς εὐωδίας καὶ ἰσχυρός, ὅπως ἡ Ἀγάπη.

Εἰς ἓνα παλαιὸν θροῦλον, κίτω ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς ροδακανιάς, δύο ἡγαπημένοι δοξάζουν τὴν Ἀνοιξιν μὲ τὰ φιλήματα τῶν περιστερῶν καὶ τῶν τριγόνων.

Καὶ λέγει ὁ ἀγαπημένος:

— Τὰ χεῖλη σου εἶναι γλυκύτερα ἀπὸ τὸ μέλι τῶν ρόδων.

Καὶ λέγει ἡ ἀγαπημένη:

— Τὰ χεῖλη σου εἶναι πλέον μεθυστικά ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴν τῶν κρίνων.

Καὶ ὁ παλαιὸς θροῦλος ψάλλει:

— Εἶναι ἡ νύμφη ἡ Ζωὴ καὶ εἶναι ὁ βασιλεὺς ὁ Θάνατος.

Ὅταν ἐπένθει ἡ Γῆ καὶ τὰ μεγάλα δένδρα ἐθρήνουν γυμνὰ μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ τὸ χῶμα ἦτο ἀσχημὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάνω ἔπερνούεν ἡ τιτανομαχία τῶν συννέφων καὶ οἱ σπόροι ἐκρύπτοντο φοβισμένοι ὑπὸ τὴν γῆν καὶ οἱ χυμοὶ ἐκοιμῶντο μέσα εἰς τοὺς καρπούς, ἡ Κόρη ἐθέρμαινε τὴν ἀκόρεστον κλίνην τοῦ Πλούτωνος στεφανωμένη μὲ ἀσφοδέλους. Καὶ ἦτο ὄρανη ἡ Γῆ καὶ ἐπὶ τῶν πενθίμων ἀγρῶν ἐπλανάτο ἡ ὄργη τῆς Δήμητρος, ἐπλανάτο ἡ κατάρα τῆς «τεθλιμμένης μητρός». Καὶ τώρα τὰ χελιδόνια ποῦ ὁρμῶν ἀπὸ τὸν αἰθέρα καὶ γαργαλίζουν τὴν νέαν χλόην μὲ τὰ ἐλαφρὰ πτερά, ἀκούουν τὸ ὑποχθόνιον βῆμα τῆς νοσταλγοῦ καὶ χορεύουν τρελλὰ εἰς τὸν ἄερα καὶ ψάλλουν τὸν ἕμνον τῆς καλινοστήσεως: Ἔρχεται, ἔρχεται ἡ νύμφη τῶν ἀσφοδέλων, ἔρχεται, ἔρχεται εἰς τὴν κοιλάδα τῶν ρόδων, ἔρχεται, ἔρχεται ἡ λευκὴ Περσεφόνη.

Καὶ ἡ Δήμητρα εὐλογεῖ τὴν Ζωὴν. Καὶ ἡ Ζωὴ ψάλλει:

— Ἐλάτε τριγύρω ἀπὸ τὸ χρυσοῦν κύπελλον, τὸ στεφανωμένον μὲ ἀνεμόνας καὶ κυάνους. Τὰ ἄνθη τοῦ αἵματος καὶ τὰ ἄνθη τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἐπλεξα τὸ χεῖρ μου, γύρω ἀπὸ τὸ χρυσοῦν ποτόν, τὸ ὁποῖον κρύπτει τὴν αἰωνίαν μέθην. Ἄς ἔλθουν τὰ μικρὰ πτηνὰ νὰ βυθίσουν τὸ ράμφος τῶν καὶ νὰ μεθύσουν τὸν χλιαρὸν ἄερα. Ἄς ἔλθουν οἱ μεγάλοι ἀετοὶ νὰ βρέξουν τὸ πτερὸν τῶν καὶ νὰ ραντίσουν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ κυανοῦ ζενιθ τὴν νέαν χλόην καὶ τοὺς νέους θαλλοὺς καὶ τὰ νέα ἄνθη. Ἄς ἔλθουν οἱ κίττοι νὰ ροφήσουν τὴν χρυσὴν σταγόνα, ἡ ὁποία θὰ μεθύσῃ τὰ ἦσχα νερά. Ἄς ἔλθουν ἀπὸ τὰς φρωσιὰς τῶν ἐρειπίων οἱ οἰωνοὶ τοῦ σκότους, νὰ βρέξουν τὸ βαρὺ ράμφος τῶν εἰς τὸ μυστικὸν νέκταρ, διὰ νὰ ἐξυπνίσουν τὸ ἔρωτα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Γαλαξίου. Ὡ! ναί, ἄς ἔλθουν τὰ

χεῖλη δυρασμένα, ἄς ἔλθουν νὰ βαφοῦν εἰς τὸ αἱματοχρῶν κόμμα, διὰ νὰ σκορπίσουν εἰς τὴν λιποθυμίαν τῆς δεύλης τὴν θριαμβευτικὴν μουσικὴν τῶν φιλημάτων, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν δονοῦνται αἱ ἄπλαστοι ψυχαί.

Καὶ ἡ Δήμητρα συγχωρεῖ τὸν θάνατον. Καὶ ὁ Θάνατος ψάλλει:

— Εἶμαι ὁ ὠραῖος ἕπνος, ἕπνος ὁ στεφανωμένος μὲ ὑακίνθους. Εἶμαι ὁ μάγος ὁ σκορπίων τὸ ἀπόκρυφα βάλσαμα καὶ ὁ νικῶν τοὺς ἀνικητούς πόνους. Εἶμαι ὁ αἰώνιος ἱερεὺς, ὁ ἐξολοθρευτὴς τῆς θλίψεως. Ὅταν περνῶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ δάση, τὰ γλωμά φύλλα, πρὶν πέσουν εἰς τὸ χῶμα, ψάλλουν γλυκύτερα εἰς τὴν αὐραν. Ὅταν περνῶ ἀπὸ λίμνας, οἱ θάμνοι χύνουν ἀρμονίας καὶ τήκονται ὡς ἡ χιών. Ὅταν ἡ Δήμητρα ἔρχεται ν' ἀναπαυθῆ εἰς τοὺς κόλπους μου, στολίζεται μὲ χρυσοπόρφυρα σύννεφα. Ὅταν ἐγγίξω τὰ βλέφαρα τῶν ἐρωτευμένων, τὰ βλέμματα λέρνουν ὡς ἀστρα καὶ ὅταν σφραγίσω τὰ χεῖλη τῶν, ἡ εὐτυχία δὲν πετᾷ πλέον. Εἶμαι ὁ φύλαξ ὁ ἀμειλικτος, ὁ φρουρῶν τὴν πίστιν τῶν συζύγων. Εἶμαι ὁ μάγος, ὁ κάμνων τοὺς ὄρκους τῶν ἐραστῶν αἰώνιους. Αἱ χεῖρες, τὰς ὁποίας ἤνωσα, δὲν ἐχωρίσθησαν ποτε καὶ τὰ σώματα, τὰ ὁποῖα συνέπλεξα, ἔμειναν αἰώνιως ἐνηγκαλισμένα. Ὅσοι εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς, μὲ ἐπικαλοῦνται νὰ σφραγίσω τὴν εὐτυχίαν τῶν. Ὅσοι ἀγαποῦν πολὺ, μοῦ ζητοῦν μίαν κοίτην ἀπαραβίαστον καὶ ἀμόλυτον. Δι' ὅσους δὲν ἀγαποῦν πλέον, ἔχω τοὺς ἕπνους τοὺς ἀταράκτους ἀπὸ τὰ μικρὰ ὄνειρα, καὶ δι' ὅσους ἐνθνμοῦνται πολὺ, ἔχω τὸ νερὸν τῆς αἰωνίας λήθης. Εἶμαι ὁ ὠραῖος ἕπνος, ὁ στεφανωμένος μὲ ὑακίνθους.

Καὶ λέγει ὁ παλαιὸς θροῦλος:

— Εἶναι ἡ νύμφη ἡ Ζωὴ καὶ εἶναι ὁ βασιλεὺς ὁ Θάνατος.

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1307)

— Καὶ ποῦ φαίνεται μὲ τὰ ὠραῖά της ταῦτα κοσμήματα; ἠρώτησεν ἡ κ. Μοριώ μετὰ φωνῆς ἀποπνιγομένης ἐντὸς τοῦ λάρυγγός της.

— Φυσικώτατα εἰς τοῦ κ. Λώρη, κατὰ τὰς ἐσπερίδας του. Ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τῶν θεαινῶν, αἵτινες εἰς τοὺς χρόνους τῶν προπατόρων της κατήρχοντο ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ συναναστρέφοντο μὲ τοὺς θνητούς, μὲ τὴν ἀξιεπαίνον πρόθεσιν νὰ τοὺς χαρίσωσι στιγμὸς τινας εὐχαρίστους. Ἐγένετο μάλιστα μέγας πάταγος διὰ μίαν ἐσπερίδα, καθ' ἣν αὕτη ὑπεκρίθη τὸ πρόσωπον τῆς Χλωρίδος, τῆς θεᾶς τοῦ ἔαρος, καὶ διένειμε ρόδα καὶ ἴα εἰς τοὺς προσκεκλημένους τοῦ διδασκάλου. Αὐποῦμαι πολὺ, διότι δὲν τὴν εἶδατε τότε, κυρία· πιστεύω ὅτι ἠθέλατε καταγοητευθῆ· ἀλλὰ κατὰ τύχην ἡ ἐορτὴ ἐδόθη κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη, ἣτις εἶχεν ἐπιμελῶς προμελετηθῆ ὅπως ὑποκαύσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς κ. Μοριώ, ἐπέτυχε πληρέστατα καὶ τὴν ἐπιτυχίαν της ἐδοκίμασεν ὁ κ. Λώρης κατὰ τὴν πρώτην συνέντευξιν, ἣτις ἐσηκολούθησεν τὴν συνδιάλεξιν ταύτην.

* *

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ θελκτικὴ καὶ ἐπικίνδυνος εἰκὼν τῆς Μυρτοῦς παρεστέρησε μετὰ τῶν κ. Λώρη καὶ τῆς κ. Μοριώ, ἡ εἰρήνη τῶν σχέσεών των· ἡ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀξιεραστός καὶ γλυκεῖα, διαταράχθη βαθέως, καὶ εἰσηλθὼν εἰς περίοδον νέαν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν δυσχεραίνουμένην.

Ὁ Ἰάκωβος ἐδοκίμασεν ἀξιεπαίνους πλὴν ματαίας προσπαθείας πρὸς παλινόρθωσιν τῆς ἡσυχίας, ἧς εἶχεν ἀνάγκην καὶ αὐτὸς καὶ ἐκείνη. Ἡ Ἐλίζα ἦτο πάντοτε ἀνήσυχος καὶ νευρική. Δὲν εἶχε πλέον εἰμὴ μίαν μόνην σκέψιν, μίαν ἐπιθυμίαν, νὰ γνωρίσῃ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἄχρι στιγμῆς δὲν εἶδεν, ἀλλ' ἣτις ἀπησχόλει τοσοῦτον τὸ πνεῦμά της, καὶ τὴν ὁποίαν ἔτρεμεν ὡς θανάσιμον κίνδυνον διὰ τὴν εὐτυχίαν της.

Ὁ βαρῶνος Ἄστερ, εἰς ὃν ὄφειλεν ἤδη μερικὰς λεπτομερείας, ὅστις τὴν ἀφύπνισεν ἐκ τοῦ νηδύμου, ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος ἀνὴρ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας αὐτῆς, ὁ μόνος ἱκανὸς νὰ τὴν πληροφορήσῃ ὅσα ἐπεθύμει νὰ μάθῃ. Τὸν μετεχειρίσθη λοιπὸν ὡς βοηθὸν καὶ ὡς συνένοχόν της, τοσοῦτον ἀφωσιωμένον, καθόσον, ὑπηρετῶν τὸ πάθος ἄλλου, ἐξεδίδει τὸ ἴδιον αὐτοῦ μίσος.

Ὅσάκις ὠμίλει περὶ τῆς Μυρτοῦς εἰς τὴν κ. Μοριώ, ὠμίλει μετὰ τοσαύτης δεξιότητος, ὥστε τὴν ἐαύραττε καὶ τὴν ἠρέθιζεν ἔτι περισσότερον. Ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ὁ κ. Λώρης δὲν θὰ ἤργει νὰ δεχθῆ τὸν ἀντίκτυπον τοῦ κακοῦ, ὅπερ προῦξενεῖ, αὐτὸς ὁ θανάσιμὸς τευ ἐχθρὸς, εἰς τὴν γυναῖκα, ὅφ' ἧς ἐκεῖνος τοσοῦτον περιπαθῶς ἠγαπᾶτο. Ἦτο ἀμίμητος εἰς τὸ νὰ ἐρεθίσῃ πλῆγμα καχύποπτον καὶ ζηλότυπον, μὲ τοὺς ἐπαίνους, εὖς ἔπλεκεν εἰς τὴν ἐξύμνησιν τῆς ποιητικῆς κιλλονῆς, καὶ τὴν ἀμεμπτον κομψότητα καὶ τὸ δλεαστικὸν θέλητρον ἐκείνης, ἣν αὕτη ἐθεώρει τούντεῦθεν ὡς ἐπικίνδυνον ἀντίζηλον ἐν τῷ μέλλοντι, καί, παρατηρῶν, ὅτι ἕκαστος λόγος του ἐνεπήγγυτο εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνης ὡς διάπυρον βέλος, ἐπέμενεν ἔτι περισσότερον δι' ἐκφράσεων τεχνικώτερον τετορνευμένων.

— Θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν, ἔλεγε, σύντροφος ἀξιάγαστος διὰ τὸν κ. Λώρη, τὸν θαυμαστὴν αὐτὸν τοῦ γυναικείου κάλλους καὶ κόσμημα ἐρεθιστικὸν τοῦ μεγάρου του. . . ὦ! οἱ τυχηροί, εἶναι παντοῦ τυχηροί· καὶ δὴθεν θέλων ν' ἀπαντήσῃ εἰς μίαν χειρονομίαν, διαφυγοῦσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασανισμένην: — θὰ εἶναι δι' αὐτὸν μία κηδεμονευομένη. . ., μία ἀνεψιά. . ., μία ἐξαδέλφη του. . . τέλος ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι ἀθώοτερον, καίτοι κινδυνώδεστατον σὺν τῷ χρόνῳ. . ., διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας, ὅτι ὁ φίλιτος κ. Λώρης εἶναι ἀνθρωπος μὲ ἀρχάς!

— Πρέπει νὰ τὴν ἴδω! εἶπεν ἡ κ. Μοριώ μὲ κάποιαν παραφορὰν γυναικός, ἣτις ἔλαβε μίαν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν.

— Θὰ σὰς εἶναι πολὺ δύσκολον, ἴσως νὰ τὴν ἴδητε παρ' αὐτῷ, εἶπεν ὁ βαρῶνος, διότι φαίνεται προδιατεθειμένος νὰ τὴν κρύπτῃ μᾶλλον, παρὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ. . ., ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἱκανοποιήσω τὴν μικρὰν σας περιέργειαν.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν Μορὴν.

— Πότε;

— Ὅποτε θελήσετε.

— Πῶς;

— Μὲ τὸ εὐκολώτερον μέσον.

— Ἄλλ' ὅμως. . .

— Ἐχω μίαν ἀνεψίαν εἰς τὴν Μορὴν, εἰς ἣν ἐνέκλεισαν τὴν νεαρὰν ξένην, καὶ ὡς συγγενῆς πλησιέστατος ἔχω τὸ δικαίωμα, ὅσάκις θέλω, νὰ τὴν ἐπισκέπτομαι. Ὁ κ. Λώρης ἐπισκέπτεται συχνότατα τὴν νεαρὰν τοῦ φίλην. . . Μία συνάντησις τοιαύτη θὰ ἐκληφθῆ ὡς πρᾶγμα φυσικώτατον, καὶ ἡ περιέργειά σας, ἡ καθ' ὅλα δεδικαιολογημένη, τούλάχιστον θὰ ἱκανοποιηθῆ.

— Ἀλήθεια. Ἄλλ' ἡ συνάντησις αὕτη θὰ εἶναι ἀνιαρά.

— Δι' ἐκεῖνον ἴσως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δι' ὑμᾶς· ἀφ' ἑτέρου γνωρίζετε τὸ ρητόν: «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα»· ὅστις θέλει νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ πᾶν μέσον. . . Ἐγὼ, ἐκτὸς αὐτοῦ, οὐδὲν ἄλλο διαθέτω. . .

Ἡ κ. Μοριώ ἐγνώριζε καλῶς ὅτι τὸ μέσον τοῦτο ἦτο ἡκίστα εὐπρεπές, διὸ ἔμενε ἀναποφάσιτος ἐπὶ τινὰ χρόνον, καθ' ὃν ἦτο εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι διεμάχοντο ἐν αὐτῇ ὁ φόβος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. . .

Ὁ κ. Ἄστερ τὴν παρετήρει ψυχρῶς, χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀρχικὴν του ἀπάθειαν, ὡς ἀνθρωπος, πρὸς ὃν ἡ ὑπόθεσις ἦτο ὅλως ἀδιάφορος, μὴ θέλων νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἀπόφασίν της, τούναντίον δὲ ἠθέλε νὰ ἔχῃ ἐκείνη ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀποφάσεώς της.

— Ἐστῶ! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ποῖαν ἡμέραν;

— Ἀνὰ πᾶσαν Πέμπτην μεταβαίνουσι πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν μαθητῶν.

— Λοιπὸν αὔριον.

— Μίλιστα αὔριον, εἰς τὴν μίαν. Ἐὰν εὐδοκῆτε, θὰ ἔλθω νὰ σὰς πάρω.

— Θὰ σὰς περιμένω.

Ἦτο ἀκριβῆς. Εὔρε τὴν κ. Μοριώ ἐτοιμὴν, καὶ ὡς γυνὴ συναισθανομένη ὅτι κατέρχεται εἰς ἀγῶνα, σχεδὸν ὑπὸ τὰ ὄπλα. Ἡ καλαισθησία ἦτο παρ' αὐτῇ ἔμφυτος· οὐδέποτε γυνὴ ἐγνώριζε κάλλιον αὐτῆς νὰ ἐνδύηται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἦδυνήθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ συνδυάσῃ τὸ ἀπεριττον μετὰ τοῦ κομποῦ. Ἡ κόμμωσις τῆς κεφαλῆς της μόνον, ἦτο πραγματικὸν ποίημα καὶ αἱ δύο πτέρυγες τοῦ εὐκάμπτου αὐτῆς πύλου ἐφαίνοντο ὅτι ἀνὰ πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν ἐθώπευον τὴν πλουσίαν αὐτῆς ξανθὴν κόμην μὲ τὰς ἀπαλὰς καὶ ζώσας αὐτῶν κυμάνσεις.

Μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν, τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅτε ἐκείνη εἰσηλθεν, οὐδεμία ἠδύνατο ν' ἀντιμετρηθῆ πρὸς αὐτήν. Καὶ ἡ μικροτέρα λεπτομέρειο τῆς περιβολῆς της ἐμαρτύρει τὴν ἀριστοκρατικὴν της καταγωγὴν. Ἡ εἰσοδὸς της ἐντὸς μικροῦ ἔλαβε τὰς διαστάσεις συμβάντος. Ἐξετιμήθη αὐθωρεῖ εἰς τὴν πραγματικὴν της ἀξίαν ὑπὸ τοῦ μικροκόσμου τῶν μαθητῶν, αἵτινες εἶναι μὲν ἀκόμμως ἐνδεδυμένοι, ἀλλ' ἔλκουσι τὸ γένος ἐξ εὐγενοῦς καταγωγῆς, ὥστε δύνανται ἀπαισίστως νὰ κρῖνωσι μίαν γυναῖκα ἀμφίεσιν. Ἠννόησαν ὅτι ἡ ἀγνωστος ἐκείνη θὰ ἦτο κάποια προσωπικότης.

Τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τῆς κ. Μοριώ διέτρεξεν ἐν ἀκαρεῖ τὴν αἰθούσαν, ἀλλὰ μετὰ τῶν νεαρῶν δεσποινίδων, τῶν εὐρισκομένων ἐκεῖ μετὰ τῶν μητέρων, πατέρων καὶ θείων, οὐδεμία ἐπλησίαζε τὸν τύπον, ὃν αὕτη ἀνέμενε νὰ ἴδῃ.

Ἐρριπεν ἐπὶ τοῦ βαρῶνος διαπεραστικὸν βλέμμα, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἀπήγησε διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, σημαίνουσης:

— Ἐχετε δίκαιον, δὲν εἶναι ἐδῶ.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὰ ξίφη τῶν γυναικῶν.

Ὁ διευθυντής τῆς αστυνομίας Ἀθηνῶν ἐξέδωκεν αὐστηρὰν ἀπαγορευτικὴν διατάξιν κατὰ τῶν βελονῶν τῶν καπέλλων τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσο ἐπικίνδυναι εἰς τοὺς διαβάτας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀναγινώσκω εἰς Ἀθηναϊκὸν φύλλον τὰ ἐπόμενα :

« Ἡ διαταγὴ τοῦ κ. Ζυμβρακάκη διὰ τὰ ξίφη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λέγονται κορφήσαι τῶν καπέλλων τῶν κυριῶν, χαρακτηρίζει ὀλίγον τι καὶ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἡμερότητα τῶν Ἀθησίδων. Ἐπρόκειτο αἱ κυρίαὶ διαταγῆν ἐκ μέρους τῆς αστυνομίας διὰ νὰ παύσουν νὰ θέτουν εἰς κίνδυνον τὰ μάτια τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἄλλως τόσο τὰς ἐνδιαφέρουν, ἀφοῦ δὲν στολιζόνται μὲ ὠραία φροῦματα καὶ πολυτελῆ καπέλλα, παρὰ μόνον διὰ νὰ τὰς βλέπουν οἱ ἄλλοι ; Καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι, ὅταν τοὺς ἐμποδίζουν Εὐρωπαῖοι στρατιῶται, δὲν τρώγουν κρέας ἀνθρώπινον. Ὅλη δὲ ἡ τρυφερότης καὶ ἡ ἡμερότης τῆς γυναικείας καρδίας κατήντησε νὰ ὑπάρχη μόνον διὰ μέσον μιᾶς αστυνομικῆς διαταγῆς.

« Εἶναι ἐνδεχόμενον, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διαταγῆς ταύτης θὰ προκαλέσῃ πολλὰς κριτάς, ὑπερβολικὰς καὶ δικαίας, τῆς λεπτότητος καὶ εὐλαβείας, ἡ ὁποία ὀποτελεῖ τὴν βέσιν τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ προνομίων τοῦ φύλου, τὸ ὁποῖον λέγεται ὠραῖον καὶ ἀσθενές.

« Οἱ χωροφύλακες, εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, θὰ βαρύνωνται διὰ τοῦ μικροτέρου καταλογισμοῦ, διότι ἡ ἀνατροφὴ δὲν εἶναι φεῦ ! ζήτημα πειθαρχίας, λυόμενον εὐχερῶς διὰ μιᾶς ἀπειλῆς ἢ μιᾶς ποινῆς. Αἱ κυρίαὶ θὰ ἠδύνατο νὰ προλάβουν ὅλας ταύτας τὰς σιγήας, σπεύδουσαι νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς διαταγῆν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλος θὰ ταῖς δώσῃ καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ποιήσωσιν ὀλίγον τι τὴν καλαισθητικὴν των ἐκίδειξιν. Διότι ἀναμφιβόλως τὰ καλύμματα τῆς αἰχμῆς τῶν κορφίδων τῶν καπέλλων θὰ λάβωσι μυρία μεταμορφώσεις καὶ λαμπρότητας συμμοῦ. Φθάνει μόνον νὰ μὴ γίνωσιν αἰχμαὶ κινδυνωδέστεραι ἀπὸ τὰς καλυπτομένας.

« Μὲ αὐτὰ βεβαίως δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι θὰ ἦσαν ἀνωφελεῖς ἰδιαιτέραι καὶ αὐστηραὶ ὑποδείξεις πρὸς τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα, ἐφαρμόζοντα τὴν διαταγῆν, θὰ διδάξωσι συμπεριφορὰν ἡμερότητος εἰς τὰς κυρίας. Τοῦναντίον μάλιστα εἶναι ἀπαραίτητοι.

Πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ φανώμεν εὐγενέ-

στεραι ἀπὸ τὰς Ἀθηναίας καὶ νὰ φροντίσωμεν μόναι μας νὰ μὴ γίνωμεν ἀφορμὴ νὰ προκληθῆ καὶ ἐδῶ καμμία αστυνομικὴ διαταγὴ κατὰ τῶν βελονῶν τῶν καπέλλων μας.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Διὰ τὰς τριακοντούτιδας.

Οἱ μὲς τοῦ προσώπου γυναικὸς τριακονταπενταετοῦς, καθὼς βεβαίως ὁ Εὐγένιος Sandoz, ἀρχίζουν νὰ χαλαροῦνται. Εἶναι τοῦτο ἀληθές. Εἰς ἡλικίαν τριάντα πέντε ἐτῶν αἱ τριχες ἀρχίζουν νὰ ὑπολευκαίνωνται εἰς τοὺς κροτάφους καὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς. Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην τὸ ἄρρυθμον τοῦ προσώπου σβύνεται βαθμηδὸν καὶ τὸ δέγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐλαστικὸν καὶ ἀπαλόν, ἀρχίζει νὰ μαραίνεται.

Ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι ἡ κρίσιμος τῆς γυναικὸς ἡλικία δι' αὐτὸ αἱ φροντίδες περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς καλλονῆς πρέπει νὰ διπλασιάζωνται.

Ἐπιμεληθῆτε πρῶτον τοῖς μὲς τοῦ προσώπου. Παρατηρήσατε πρὸ τοῦ καθρέπτου τὸ στόμα σας ὅταν ὁμιλήτε. Πολλὰς ὑπάρχει συνήθεια νὰ κινήτε πολὺ τὰ χεῖλη καὶ ν' ἀναβιβάζετε τὸ ἄνω χεῖλος, ὑπεράνω τοῦ ὁποῖου δὲν θ' ἀργήσωσιν νὰ φανοῦν μερικαὶ ρυτίδες.

Ἀποβάλατε λοιπὸν τὴν συνήθειαν αὐτήν. Τρώψατε ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους ἐν καλὸν κολύρημ, ὡς τὸ ἐπόμενον :

Ἐλαιον Κοκῶ 30 γραμ.
Ἀρωματώδες ἔλαιον 6 σταγόνες

Ἡ τὸ ἑξῆς :

Ἀμυγδαλέλαιον 30 γραμ.
Ἀρωματώδες ἔλαιον 2 σταγόνες

Ἡ τὸ ἐπόμενον :

Ἐλαιόλοδον 30 γραμ.
Ἄρωμα βιολέττης 6 σταγόνες

Ἀφοῦ ἀλειφθῆτε μὲ τὸ κολύρημ αὐτὸ, περιτυλίξατε τὸν πώγωνα μὲ λεπτὴν μουσελίαν, τὴν ὁποίαν δένετε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς. Τοιοῦτοτρόπος στερεώνει τοὺς μὲς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐναντιοῦντο κατὰ τὸν ὕπνον.

Ὅταν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πλάγιου μέρους τοῦ προσώπου ἴδητε ὅτι ὑπάρχει διπλοῦς πώγων, πρέπει ταχέως νὰ ἀποδώσετε εἰς τοὺς μὲς τὴν πρῶτην των δύναμιν. Μερικοὶ ἐπίδομοι ἀρκοῦναι δι' αὐτὸ.

Ἀποφεύγετε τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶσθε

μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα, διότι οἱ μὲς τῆς κίτου σιαγῶνος χαλαροῦνται.

Διὰ νὰ ἐνδυναμώσῃτε τὰ μαλλιά σας ἀλείφετέ τα μὲ ἐλαιόλαδον, λανολίνην ἢ βαζελίνην. Καθαρίζετε δὲ ἐπιμελῶς τὸ τριχόδεσμα τῆς κεφαλῆς σας : αὐτὸ εἶναι θεαυμάσιον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς προσώρου λευκάνσεως τῶν τριχῶν.

Ἄν εἰσθε πολὺ ἀδύνατοι, τρίβετε 1-2 φορές τὴν ἐβδομάδα τὸ σῶμά σας μὲ ἐλαιόλαδον. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει συνιστῶ νὰ τρώγετε ὀλίγον καὶ νὰ γυμνάσῃτε πολὺ.

ΙΑΝΘΗ

Ἀρχαῖοι κανόνες καλλονῆς.

Εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων ἀνεκαλύφθη ἀρχαῖον ἰταλικὸν χειρόγραφον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται κανόνες περὶ καλλονῆς. Εἰς μίαν σελίδα του γίνετα πρωτότυπος ταξινομησις τῶν γυναικείων θεληγῆτρων διὰ τῆς μεθόδου τῶν τριῶν.

Γράφει ἡ βίβλος :

Τρία λευκὰ πρέπει νὰ ἔχη ἡ γυνὴ διὰ νὰ εἶναι ὠραία : δέγμα, χεῖρας καὶ ὀδόντας. Τρία μελανὰ : ὀφθαλμούς, ὄφρυς καὶ βλεφάρους. Τρία ἐρυθρὰ : χεῖλη, ὄνυχας καὶ οὖλα. Τρία μακρὰ : ζοῆν, χεῖρας καὶ γλώσσαν. Τρία πλατῆ : μέτωπον, ὤμους καὶ διάνοιαν. Τρία στενά : μύσην, στόμα καὶ ἀστράγαλον. Τρία λεπτά : δακτύλους, χεῖλη καὶ νοῦν. Τρία στρογγυλά : βραχίονας, κνήμας καὶ προῦνα.

ΜΕΓΑΣ ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Μ. ΣΑΡΑΔΟΥ
ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ
Ἐναντὶ τοῦ πρακτορείου τῆς Ὁδ. Τροιάης.

Εἶναι ὁ μόνος ὁμογενὴς εἰκος, ὁ διακρινόμενος διὰ τὴν καλαισθητικὴν αὐτοῦ, ὁ μόνος ἐφάρμιλλος πολλῶν εὐρωπαϊκῶν, ὁ μόνος διὰ τὴν ταχεῖαν παραδόσιν τῶν παραγγελιῶν του.

Ἐν αὐτῷ λειτουργεῖ καὶ ἰδιαιτέρον τμήμα ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς ἑσπέριας.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Πρό εβδομάδος η Κυβέρνησις επίσημος έκοινοποίησεν εις την Γερμανικήν πρεσβειάν και εις τας έπαρχιακάς αρχάς, ότι άπεφασίσθη η άπέλασις των Ιταλών ύπηκόων, ταχθείσης δεκαπενθήμερου προθεσμίας. Έξαιρούνται οι μοναχοί, αι χήραι και οι έργάται σιδηροδρομικών γραμμών. Είς 70,000 ύπολογίζονται οι έν Τουρκία Ιταλοί.

Οι άπελαυνόμενοι Ιταλοί ύπάλληλοι της Όθωμ. Τραπέζης συμποσούνται, ώς πληροφορούμεθα, ένταυθα μέν εις 70, εις δέ τά ύποκαταστήματα εις 100. Τρία μηνιαία θα λάβη έκαστος τούτων και άπεριόριστον άδειαν άπουσίας.

Είς τό Παλέριο της Ιταλίας εύρίσκονται 150 όθωμανοί κυβερνητικοί ύπάλληλοι των νήσων, αιχμαλωτισθέντες ύπό των Ιταλών.

Οι Ιταλοί άπεβίβασαν εις Ρόδον άφθονον ύλικόν πολέμου, σκηνάς δι' έγκαταστάσιν άσυρμάτων τηλεγράφου και τηλεφώνου και ύλικόν σιδηροδρόμου. Θα εύρύνωσι τόν λιμένα και θα έπιδιορθώσωσι τά όχυρώματα.

Έν συνεδρία, συγκροτηθείση ύπό του έμπορικου Βρετανικού Έπιμελητηρίου Σύμυνης, και εις ην παρίσταντο πάντες οι έμποροι, άπεφασίσθη να σταλή άναφορά εις όλας τας Δυνάμεις, δι' ης θα γίνονται παραστάσεις όσον άφορᾷ τόν κίνδυνον, όν θα διέτρεχεν η Σύμυνη έξ ένδεχομένου άποκλεισμού. Η έξαγωγή και η έμπορική κατάστασις έν γένει τόσον παρέλυσαν σήμερα, ώστε, έν περιπτώσει άποκλεισμού του λιμένος, είναι άναπόφευκτος η πείνα και τινα ύποπτα στοιχεία της λóλεως θα έπιδοθώσιν άφεύκτως εις πράξεις διαταρασσούσας την δημοσίαν άσφάλειαν.

Η Ιταλική Κυβέρνησις θα προσκαλέση τούς έργάτας, τούς έπιθεωρητάς και τούς Ιταλούς έργολάβους, τούς διαμένοντας έν Τουρκία, όσοι άπηλάγησαν παρά της Όθωμανικής Κυβερνήσεως του μέτρου της άπελάσεως, όπως έλθωσιν εις Ιταλίαν, όπου έλήφθησαν τά κατάλληλα μέτρα προς έξασφάλισιν έργασίας.

Ο βασιλεύς της Ιταλίας διέθεσεν ύπερ των έκ Τουρκίας άπελαυνόμενων Ιταλών 100 χιλ. φράγκων.

Πρός τόν αυτόν σκοπόν διενεργούνται έρανοι καθ' όλην την Ιταλίαν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Η έν Ινδίας «Μουσουλμανική ένωσις» υπέβαλεν ύπόμνημα προς την Άγγλικήν κυβέρνησιν, δι' ου δι' έντόνων φράσεων επικαλείται την ένεργόν αυτής επέμβασιν ύπερ της Τουρκίας.

Αίματηραι σκηναί άνεστάτωσαν την Βουδαπέστην. Έργάται, σοσιαλισται τό πλείστον, πλέον των 70 χιλιάδων, έξεχύθησαν άνά τας κεντρικάς όδους πυροβολούντες, λεηλατούντες, θρυμματίζοντες ταχυδρομικάς άμάξας. Έπί δύο ήμέρας έφημερίδες δέν έξεδόθησαν και τά καταστήματα ήσαν κλειστά. Μετά την κήρυξιν στρατιωτικού νόμου, η τάξις άπεκατέστη, άλλ' η άπεργία έξακολουθει.

Ήρχισαν έν τη πεδιάδι των Θηβών τά μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια έκ 40,000 άνδρών του έλληνικού στρατού.

Διενεργούνται καθ' όλην την Ελλάδα εισφοραί διά την άγοράν νέων στρατιωτικών άεροπλάνων.

Ο έκ των πλουσίων Άθηνών κ. Άνάργυρος προσέφερε 40 χιλ φράγκων διά την άγοράν δύο στρατιωτικών άεροπλάνων, τά όποια θα όνομασθούν «Υδρα» και «Σπέτσι».

Κατά τας τελευταίας έξ Άθηνών τηλεγραφικάς ειδήσεις, οι Κρήτες βουλευται έπέισθησαν και άπεφάσισαν ν' άπόσχωσι πάσης ένεργείας όπως συμμετάσχωσι των έργασιών της Έλληνικής Βουλής. Κατόπιν της τολούτης συνετής άποφάσεως, διά της όποιας άποκλείεται πλέον πās κίνδυνος έσωτερικών και έξωτερικών περιπλοκών, ύψώθησαν τά έλληνικά χρεώγραφα.

Η έν Άθήναις Έπιτροπή των Όλυμπιακών Άγώνων όρισε τούς άθλητάς, οιτινες θα μετάσχωσι των διεθνών άγώνων Στοκχόλμης. Τούς

άθλητάς θα συνοδεύσωσιν εις Στοκχόλμην ο έπιθεωρητής της γυμναστικής κ. Ι. Χρυσάφης, ο όπλοδιδασκαλος κ. Κλαπιέ και ο Ιατρός κ. Λαμπρίδης.

Πρωτοβουλία γυναικός, της λογίας δεσποινίδος Ευγενίας Ζωγράφου, ιδρύεται έν Άθήναις «Μετοχικόν ταμείον συντάξεως Έλλήνων δημοσιογράφων, λογογράφων, δραματογράφων και ποιητών».

Ο Διάδοχος της Ρουμανίας, έπιβαίνων αυτοκινήτου, έτραυματίσθη εις Όλτενίτζαν. Έπίσης σοβαρώς έτραυματίσθη η πριγκήπισσα Έλισάβετ.

Ιδρύθη έν Παρισίοις σύνδεσμος ύπό την έπωνυμίαν «Η γαλλική φυλή», άποσκοπών την διά παντός μέσον καταπολέμησιν της έλαττώσεως του πληθυσμού της Γαλλίας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Έπανήλθεν έκ Θεσσαλονίκης ο ύπουργός των έσωτερικών Χατζη Άδελ βής.

Έπανέκαμψεν έξ Άθηνών ο πρεσβευτής της Ελλάδος κ. Ίω. Γρυπάρης.

Είς τόν κ. Ι. Άλεξανδρόπουλον, τέως έπιτετραμένον της Ελλάδος, άπενεμήθη τό Όσμανιέ β' τάξεως.

Άπηλάθησαν έκ Σύμυνης ο διευθυντής της «Άρμονίας» κ. Μιλτ. Σεϊζάνης και ο της «Έστίας» κ. Άντ. Σταματιάδης, Έλληνες ύπήκοοι.

Έξ Άθηνών έπέστρεψαν εις Σάμον οι τυχόντες άμνηστειας κ. κ. Χρυσάκης, Σοφούλης, Χατζηγιάννης, πρώην ύπουργοί και ο κ. Όρολογάς, πρώην διευθυντής της Σαμακής άστυνομίας, οιτινες ειχον καταδικασθή εις θάνατον επί ήγεμονείας Κοπάση.

Την Τετάρτην ο εις Λονδίον μετατεθείς Γερμανός πρεσβευτής βαρώνος Μαρσάλ, μεταβās εις τά άνάκτορα, έγινετο δεκτός παρά τη Α. Μ τῷ Σουλτάνῳ, εις τόν Όποιον έπέδωκε τά άνακλητήριά του.

Έν Πρεσβείη έγινετο συλλαλητήριο, ού μέτεσχον 8000 πρόσωπα εις ένδειξιν διαμαρτυρίας

κατά των άτόμων εκείνων, τά όποια έργάζονται να δημιουργήσωσι περιπλοκάς, έξαπατώντα τούς κατοίκους. Η συνέλευσις, άφου άπεδέχθη ήμερησίαν διάταξιν, δι' ης έξέφραζε την άφοσίωσιν της προς τόν Σουλτάνον και την Όθωμ. πατρίδα, έλαβε διαφόρους άποφάσεις, όπως έξουδετερώση πάσαν προπαγάνδαν τείνουσαν εις τό να δημιουργήση οίονδήποτε κίνημα.

Διά των συντόνων μέτρων της Κυβερνήσεως η έν Άλβανία έξέγερσις τείνει εις καταστολήν.

Διά την ύπηρεσίαν της άστυνομίας παρηγγέλθησαν εις Γερμανίαν 6 αυτοκίνητα.

Έν τη έπαρχία Σισανίου εισεπράχθησαν έκ συνδρομών 3645 γρ. ύπερ του Έθνικού Ταμείου.

Η ένταυθα έκδομένη τουρκική έφημερις «Ίκτιχάμ» γράφει τά έπόμενα αξιοσημείωτα:

«Υπάρχουσι λέξεις, των όποιων η συχνη έπανάληψις έκνευριζει. Μία έξ αυτών είναι η λέξις «μεταρρυθμισις». τοσούτω μάλλον, όσω ούδεις ήδυνήθη να καθορίση την έννοιαν και να την καταστήση άντιληπτήν έν Τουρκία. Τί πρέπει να γείνη; Να έξευρωπαϊσθώμεν. Μυριάκις είπομεν ποίαν σημασίαν έχει διά τόν τουρκικόν λαόν διά να ζήση. Να έμπνέηται από τās ιδέας της εύρωπαϊκής έξελίξεως. Τό έπαναλαμβάνομεν. Δέν έχομεν άλλο μέσον σωτηρίας, παρά να εισαγάγωμεν την πρόοδον και τόν πολιτισμόν της Ευρώπης: διά να ζήσωμεν πρέπει να μιμηθώμεν τόν εύρωπαϊκόν πολιτισμόν. Δέν έχομεν άλλο μέσον άντιστάσεως κατά των δυνάμεων, αίτινες έγείρονται έναντίον μας. Άλλ' όχι τόν έξωτερικόν τύπον, τό ενδυμα. Πρέπει να σκεπτόμεθα όπως η Ευρώπη. Δέν θα σωθώμεν, δέν θα σώσωμεν την χώραν μας η διά του έξευρωπαϊσμού. Αν δέν δινηθώμεν ν' αλλάξωμεν την φύσιν μας, αν δέν συμμορφώσωμεν τόν βίον μας, τόν έθνικόν και κοινωνικόν, συμφώνως προς τούς νόμους και τά έθιμα των εύρωπαϊκών λαών, πρέπει να είμεθα πεπεισμένοι, ότι δέν ύπάρχει μέλλον δι' ημάς. Μη χάνωμεν πολύτιμον καιρόν εις κενά σχέδια: θα είναι τούτο πολύ επικίνδυνον την στιγμήν, καθ' ην ο πολιτισμός παρασύρει με άκαταμάχητον δύναμιν τά πάντα. Ανατρέπει πάν ότι άνθίσταται: θα είναι τρομερώς επικίνδυνον να παραμείνωμεν άπαθείς ένώπιον τολούτης δυνάμεως».

Η ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

ΤΙΜΗΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΒΥΣΣΕΛΛΩΝ ΤΟΥ 1910

ΕΙΝΑΙ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

“IMPERIAL”

ΔΙΑ 12 ΛΙΡΑΣ ΜΟΝΟΝ

ΓΡΑΦΗ ΤΕΛΕΙΩΣ ΟΡΑΤΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ

ΤΑΙΝΙΑ ΔΙΧΡΩΜΟΣ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ ΕΞΟΧΟΣ

ΔΙΑΕΙ 10 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ :

Ι. ΧΡΥΣΑΦΙΔΗΣ ΚΑΙ Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

22, 23 Μικρόν Έθνικόν Χάνιον, Γαλατά — 22, 23.

Ζητούνται άντιπρόσωποι εις τας έπαρχίας.

Η ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΑΓΓΛΟΣΚΟΤΙΚΗΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Βαρυπενθεί πάλιν η Έκκλησία. Επίλεκτον της Ιεραρχίας μέλος, ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ιωακείμ Σγουρός, απέδημησεν εις Κύριον. Ο μεταστάς Μητροπολίτης διεκρίνετο δια την δραστηριότητα και νοημοσύνην του. Παρά την ασθενικήν αυτού κωλύσιν, ήτις προώρως διήνοιξεν αυτόν τον τάφον, τόσον εν ταίς επαρχίαις, ως Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης, Ζάνθης και από διατίας Θεσσαλονίκης, όσον και ένταυθα ως συνοδικός επανειλημμένως και πρόεδρος διαφόρων επιτροπών και των Ε. Φ. Καταστημάτων, είργάσθη μετ' άφοσιώσεως και άποτελεσματικότητας.

— Έδηλώθη υπό της Κυβερνήσεως εις τό Πατριαρχείον, ότι η εκκλησία Δοϊράνης άπερασίσθη να παραδοθή εις τους Βουλγάρους και ότι θ' άνεγερθή νέα δια τους Έλληνας κατοίκους.

— Τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Σηλυβρίας κ. Διονυσίου παρατηθέντος από των συνοδικών καθηκόντων του, ένεκα λόγων υγείας, η Γ. Σύνοδος προσέκαλεσεν άντ' αυτού ως συνοδικόν, κατά τό Συνταγματίον, τον μητροπολίτην Σιτανίου και Σιατίστης κ. Γερόθεον Άνθουλίδην.

— Ως γνωστόν, ο Σεβ. μητροπολίτης Βελλάς κ. Σπυριδών ίδρυσσε, δι' άτρυτών μόχθων, τό παρελθόν έτος έν τη ένδόξω Μονή Βελλάς Ιεροδιδασκαλείον. Δια του Ιεροδιδασκαλείου θα κατορθωθή ο συνδυασμός έν τῷ αυτῷ προσώπῳ των προσόντων του έγγραμμάτου Ιερέως και του καλού διδασκάλου, λυομένου του σπουδαιότητου ζητήματος της αξιοπρεπούς συντηρήσεως του Ιερέως και διδασκάλου και αποκαθισταμένου και πάλιν του συνδέσμου Έκκλησίας και Σχολείου. Προς τον Ιερόν τουτον σκοπόν ο έν Αιγύπτῳ έγχοιτος δημογενής κ. Άλ. Πάλλης παρέχει έτησίως λίρας 140. Ο ένταυθα Ηπειρωτικός Σύλλογος άπεφάσισεν, έν τη συνεδρία της παρελθούσης Κυριακής, να αναλάβη υπό την προστασίαν αυτού τό ειρημένον Ιεροδιδασκαλείον και προς τό παρόν να παρέχη έτησίως λίρας Τουρκίας 150. Είναι αξιοθερμοτάτων συγχαρητηρίων τά αποπλούντα τον Ηπειρωτικόν Σύλλογον μέλη, διότι δια της προστασίας ταύτης παρέχουσιν εις την Ηπειρον την καλλίτεραν εκδούλευσιν και βοηθοῦν τό έργον της αναμορφώσεως κλήρον και διδασκάλων της Ηπείρου, δια τά όποια από επιτακτίας αγωνίζεται ο άκούραστος και θερμουργός μητροπολίτης Βελλάς.

— Τῷ Σεβ. Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Γερμανῷ άπενεμήθη υπό της Έλλ. Κυβερνήσεως τό παράσημον των άνωτέρων Ταξιαρχών του Σωτήρος.

— Αὔριον, Κυριακήν, τελείται έν τη Ιερῷ Νοσοκομ. Μονῇ της Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλή), υπό της Α. Θ. Παν. του Οικουμενικού Πατριάρχου, μετὰ της περὶ Αὐτήν Άγίας και Ιεράς Συνόδου, η επέτειος Πατριαρχική και Συνοδική λειτουργία, ύπερ αναπαύσεως των ψυχών των ασιδίων Κτιτόρων, Εύεργετών, Δωρητῶν και Συνδρομητῶν των Έθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων και πάντων των έν τοίς διαληφθεῖσι Καταστήμασι κεκοιμημένων αδελφῶν ημών.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τὸ Ῥαδιόν μας. — Επί τέλους ένα θύγενές όνειρον, τό όποίον όνειρευήσαν είνενης κυρίαί της πόλεως εις και φιλόμουσοί κύριοί, έπραγματώθη. Εσκέφθησαν την ίδρυσιν Έλληνικού Ῥαδίου. Και ο καλός Σύλλογος «Ερμηδ» καθήρτισεν εκ των μελών του ιδιαιτέρην μουσικήν επιτροπήν, εξέλεξε κομητριας από τας πρώτας κυρίας της πόλεως μας και καθήρτισε δύο τάξεις πιάνου, την μίαν άνωτέραν υπό τον καθηγητήν κ. Χέγκη και την άλλην κατωτέραν υπό καθηγητρίαν την δεσποινίδα Χέλμη, όπως και μίαν τριβιν βιολιού, υπό καθηγήτρίαν την δεσποινίδα Du Chastain. Τα μαθήματα διδονται δις της εβδομάδος αντί μιας λίρας, ένῳ την θεωρίαν της μουσικής διδάσκει δωρεάν η δεσποινίς Νίνα Γεωργιάδου. Εφέτος εδόθησαν τρείς λαϊκαί συναυλιαί, άφιρωμένοι η πρώτη εις τον Μπετόβεν, η δευτέρα εις τον Σοπέν και η τρίτη εις τον Λιστ. Κατά τό πρώτον τουτο έτος μόνη μαθήτρια, λαβούσα μέρος εις την τρίτην συναυλιαν, ητο η δεσποινίς Haason. Μανθάνομεν ότι τό επόμενον έτος θα σχηματισθή πολυπληθής όρχήστρα έγχορδων όργανων, όπως και ιδιαιτερον τμήμα μεταρρυθμισμένης εκκλησιαστικής μουσικής. Κατά την τρίτην και τελευταίαν συναυλιαν την άνάλυσιν των έργων του Λιστ και την τεχνικήν αυτών έρμηκειαν ανέλαβεν ο Ιατρός κ. Ν. Βασιλειάδης με την έν άλλη σελίδι δημοσιευομένην ωραιαν διάλεξίν του.

Έκδρομή «Μνημοσύνης». — Την έρχομένη Κυριακή, 27 Μαΐου, όριστικῶς γίνεται η εκδρομή της λέσχης «Μνημοσύνης» του Φαναρίου. Η εκδρομή αυτή θ' άφήση τας ωραιότερας έντυπώσεις δια τον οικογενειακόν χαρακτηρα, τον όπολον έχει, και δια την επιτυχίαν αυτής, ύπερ της όποιας τό προεδρείον κατέβαλεν άτρυτους κόπους και πολλὰς προσπάθειας. Ως και εις τό προηγούμενον φύλλον έγγράψαμεν, τό 54 της Χαϊρέ θ' άπάσθ εκ της γαρίρας την 7 π. μ. και άφου άνέλθη τον Βόσπορον, θα σταματήσει εις Μπουγισίδερε, όπου εις τον Κήπον των Άνθῶν οι εκδρομείς θα καταλύσουν. Η Φανάρ «Αχιλλεύς», η φιλοφρόνως συμπράττουσα, και κατά τον πλοῦν και έν τη έξοχῃ θα

παινίξη. Άλλ' εκείνο, εις τό όπολον η «Μνημοσύνη» εκαινοτόμησεν, είναι ότι έγρησάλισεν οῦ μόνον την άνειν και την επιτυχίαν, αλλά και την ευθηνίαν της εκδρομής. Φαντασθήτε: εις κύριος μετὰ δύο κυριών, δι' εισητήριον μεταβόσεως και επιστροφής, θα πληρωση 20 μόνον γρόσια, τό δε κύλιαιον, με τελείως προαιετικήν κατανάλωσιν, θα είναι με μειωστά τας τιμάς. Συνιστώμεν την εκδρομήν ταύτην θερμῶς.

Η δεκαπενταετηρίς του «Ηρακλέους». — Μεγαλοπρεπής και επιβάλλουσα διεξήχθη, προεστῶσης της Α. Θ. Π. του Οικουμ. Πατριάρχου, η ωραία τελετή του Γυμνασιακού Συλλόγου Ταταούλων «Ηρακλέους». Πλήθος πολύ και εκλεκτόν, οῦ μόνον εκ της συνοικίας, αλλά και εκ του Πέραν και των περιγῶρων, έπενσε και επλήρωσεν έννοήματα την εύρειαν αίθουσαν, ήτις είχε κολαισθητικῶτα διακοσμηθή. Την 8 1/2, άκριβῶς, άμα δηλαδή τῷ άφίξει του Πατριάρχου, ο πρόεδρος του Συλλόγου κ. Π. Καστανάκης έδωσε τον λόγον εις τον γενικόν γραμματέα κ. Μ. Καραβιαν, όπως άνέγνωσε σύντομον έκθεσιν των κατά την δεκαπενταετιαν πεπραγμένων και διεζωγράφισε την πορείαν, ην ηκολούθησεν ο Σύλλογος, την εῦδοκίμον αυτου σημερινήν οικονομικήν και ήθικήν κατάστασιν και τό ευρόν μέλλον του. Μετὰ τον γενικόν γραμματέα, χειροκροτηθέντα, ο ρήτορ της ήμέρας διαπρεπής Ιατρός και ήμέτερος συνεργάτης κ. Μ. Μουσειδης, άνέπτυξε «περὶ της επιδράσεως της φυσικής άγωγῆς επί την εξέλιξιν του άτομου, της κοινωνίας, του Έθνους». Η πραγματεία του Ιατροῦ κ. Μ. Μουσειδου, προῖόν πολλῆς μελέτης και εξηκριβωμένης παρατηρήσεως, προέξενησε βαθειαν έντύπωσιν δια τά ωραία αυτής πορίσματα. Τον λόγον του κ. Μ. Μουσειδου, τον όπολον έστόλισε θαυμάσιος άπλόγος, τό πλήθος των άκροατῶν ένθουσιωδῶς και παρατεταμένως έγχοροκρότησε. Μετὰ ταῦτα ο πρόεδρος προσεφώνησεν εκ μέρους των αθλητῶν του Συλλόγου, δια πολύ συγκλητικῶ λογιδρίου, τους δύο νικηταίς κκ. Μ. Καρατσιόρη και Ι. Φραντζέτην, δώσας αυτοίς εις μὲν τον α' άγαλιμάτιον Νίκης, εις δὲ τον β' χρυσοῦν όρολόγιον, μεθ' ο η Α. Θ. Παναγιότης έδωρησε τῷ κ. Καρατσιόρη χρυσοῦν σταυρόν και δι' ωραιότητου λόγου έῖπεν την κατακλειδα της σημῆς ταύτης τελετής.

Επηκολούθησε κατόπιν ύποδοχή, καθ' ην προσεφέρθησαν άναμφικτα, οι δὲ προσεκλημένοι συνεχάρησαν τον πρόεδρον και τά λοιπά μέλη της διοικητικής επιτροπῆς του «Ηρακλέους» και τους ρήτορας.

Εξόχμεθα εις τον «Ηρακλέα» άπόσκοπον σπιδιοδρομίαν και μακρόν έπιωφελῆ βίον.

Χορευτική οικογενειακή εκδρομή. — Μετ' εύχαριστήσεως θα μάθουν οι φίλοι της έξοχής, ότι κατ' άπαιτήσιν πολλῶν οικογενειῶν ο γνωστός και συμπαθής παρ' ημῖν χοροδιδάσκαλος κ. Σ. Ροῦσος διοργανώνει δια την αύριον Κυριακήν έκτακτον οικογενειακήν εκδρομήν εις την μαγευτικήν Γλώσσαν της Πριγκήπου. Ιδιαιτερον άτμόπλοιον θα αναχωρήση εκ της προπημαίας Γαλατά την 8 πρωινήν ωραν, διευθυνόμενον κατ' ευθείαν εις την Χρυσήν Γλώσσαν. Φανέρω έκ δέκα διακεκριμένων μουσικῶν θα παινίξη τά εκλεκτότερα τραχια. Εκτός τουτου, ελληνική μανδολιανάτα θα συνοδεύη την εκδρομήν. Καθὰ μανθάνομεν, ο κ. Ροῦσος οῦδενός φείδεται όπως οι φίλοι της εκδρομής διέλθουν μίαν αλησμόνητον ήμέραν τέρψεως. — Τιμή εισιτηρίου μετ' επιστροφῆς, χοροῦ κλπ. γρόσια 15, δια τας κυρίας γρόσια 10. Εισιτήρια πωλοῦνται έν τη μικρῷ γερμανική λέσχῃ, όδῶς Ζουρνάλ, και εις τό ζαχαροπλαστειον Άντισιοπούλου, άπέναντι της Άγγλικῆς πρεσβείας.

Χαροποιός εῖδησις. — Αί οικοκυραί οσάκις είχαν μπουγάδα είχαν και έν μεγάλο μαρτύριον, διότι εῖθευραν τί βόσανα είχαν να υποφέρουν τώρα όμως οῦτε τά άσπρόφωνα θα καιώνται και θα καταστρέφονται εις την μπουγάδα, οῦτε αἱ χείρες που θα πλύνουν θα έλοιδαίνονται και θα υποφέρουν. Όλα αυτά τα έλυσε μία νεοτέρα εφεύρεσις: ο θαυμάσιος σάπων ΡΕΕ, ο όπολος εῖασφαρίζει την οικονομίαν, την ταχύτητα και την υγείαν. Άλαγνώσατε έν άλλη σελίδι την σχετικήν ειδοποίησιν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έλληνική Φιλολογική Βιβλιοθήκη. — Παρακαλοῦνται όλοι όσοι έχουνιν άκόμη Άγγελίας, να επιστρέψουν αυτάς, μέχρι τέλους Μαΐου τό άργότερον, εις τον διευθυντήν της «Έλλ. Φιλ. Βιβλ.» κ. Δημήτρ. Θ. Παπαβασιλείου (Ρωσικόν Προξενειον, Πέραν). Εις τας άρχάς του Ιουνίου θα κυκλοφορήση ο πρώτος τόμος, τά «Φύλλα Σακής» του κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου, άμέσως δὲ κατόπιν θ' άρχίση η προετοιμασία του Πανελληνίου Φιλολογικού Λεπιώματος, τό όπολον θ' αποτελέση τον δεύτερον τόμον. Παρατείνεται έν τούτοις μέχρι τέλους του μηνός η έγγραφή νέων συνδρομητῶν εις την άνω διεύθυνσιν. Τιμή έκάστου τόμου, μετὰ λαχείων και άλλων όφελημάτων, 5 γρόσια, δια δὲ τας επαρχίας 6.

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΩΡΑΙΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Είναι δυνατή η άπόκτησις ωραίων παιδων και ποία τά προς τουτο μέσα της άισιτημέης; Αιτό τό πολύκροτον και λίαν ένδιαφέρον κοινωνικόν ζήτημα προσπαθει νά λύση τό έξόχος ωραίων έργων, όπερ εῖδισκεν ο διαπρεπής Ιατρός κ. Μ. Μουσειδης, υπό τον τίτλον:

Η ΚΑΛΗΠΑΙΔΙΑ ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Στείσατε όλοι και όλοι να τό άποκτήσετε, άποστέλλοντες γραμματόσημα ταχυδρομικά 3 1/2 γροσίων εις τον συγγραφέα (D' M. Moissidis—Péra, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons/ple), όποτε και θα λάβετε έν τεύχος εῖλωθερον ταχυδρομικόν τελεδν.

ΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΤΡΩΓΩΜΕΝ ;

Πόσας φορές οί υγιεινολόγοι δὲν ἀναφέρουν τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχουμεν ἐκ τῆς νοθεύσεως τῶν τροφῶν ; Ὅσον ἢ ἐπιστήμη προοδεύει, τόσον ἢ νόθευσις τῶν τροφῶν καθίσταται εὐκολωτέρα. Ἄς ἴδωμεν τώρα ἀπὸ ὅσα τρώγωμεν ποῖα εἶναι πραγματικῶς ὅποια νομίζονται ὅτι εἶναι.

Ἀπησχολημένος μὲ πολλὰς ἐργασίας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, εἶχα λησμονήσει ὅπως διόλου τὸν στόμαχόν μου. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὴν κατάστασίν του καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤρχισε διὰ καταλλήλων ἐνεργειῶν νὰ μοῦ ὑπενθυμίξῃ, ὅτι ἦτο κενὸς ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς προηγουμένης. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι καθόλου εὐάρεστον νὰ εὐρίσκειται τις εἰς διάστασιν μὲ αὐτόν, ἐσκέφθην νὰ τὸν ἱκανοποιήσω. Ἐμπροσθέν μου τυχαίως ἠγείρετο μεγαλοπρεπὲς καὶ πάλλευκον ἐστιατόριον. Εἰσῆλθον· ποχεῖς τάπητες ἐκάλυπτον τὸ πάτωμα, λευκώτατα τραπέζομαζαχάκια τὰς τραπέζας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπῆστραπτον πολυτελεῖς σκευὴ. Ὁραῖα φυσικὰ ἄνθη, καταλλήλως τοποθετημένα, προσέδιδον εἰς αὐτὸ ὠραίαν θέαν. Μουσικὴ δέ, εἰς κατάλληλον μέρος τοποθετημένη, ἐσκόρπιζε γαργαλιστικούς ἤχους βάλς.

Ἐνῶ ἔστρεφον ἐκθαμβος τὰ βλέμματα περίξ, εἶδον εἰς μίαν γωνίαν καθήμενον τὸν φίλον μου ἱατρὸν Φαρμακίδην· πλήρης χαρᾶς ὅτι θὰ ἔχω σύντροφον, ἔσπευσα πρὸς αὐτόν.

— Κάτι εὐθύμιον σᾶς βλέπω σήμερον, φίλτατε ἱατρέ.

— Καὶ μπορῶ νὰ μὴ εἶμαι εὐθύμιος ; δὲν βλέπετε ἐδῶ τὴν κωμωδίαν ποῦ παίζεται ;

Ἐκπληκτος ἔστρεψα γύρω μου διὰ νὰ ἴδω ποῦ αὐτὴ ἡ κωμωδία, ποῦ τόσον ἠγχαρίσται τὸν ἱατρὸν, παίζεται· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶδον τίποτε.

— Μὰ ποῦ λοιπόν, ἱατρέ, βλέπετε αὐτὴν τὴν κωμωδίαν ;

— Δὲν τὴν βλέπετε ; μοῦ λέγει. Νὰ κύττα· ἀπ' ὅλα αὐτά, ποῦ βλέπετε νὰ μεταφέρουν αὐτὰ τὰ γκαρσόνια, τίποτε δὲν εἶναι τὸ ἀληθές· ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τῆς σκηνῆς οἱ ἠθοποιοὶ ὑποκρίνονται τὰ πρόσωπα τῆς κωμωδίας, οὕτω καὶ ἐδῶ, τὰ ἐπὶ τῶν πολυτελεῶν αὐτῶν πινακίων φαγητὰ εἶναι οἱ ἠθοποιοί, οἱ ὁποῖοι ὑποκρίνονται τὰ πρόσωπα τῶν ἀληθῶν φαγητῶν.

— Λοιπὸν φρονεῖτε, ἱατρέ, ἀπῆντησα καθηγῆς, ὅτι τίποτε ἀπ' αὐτά, ποῦ βλέπομεν, δὲν εἶναι ἀνόθευτον ;

Πειράματα.

— Σταθῆτε, μοῦ ἀπαντᾷ. Καὶ λαμβάνει κόκκον πέπερι ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κρυστάλλινον δοχεῖον, τὸ θέτει εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πινακίου του καὶ κατόπιν ρίπτει μίαν σταγόνα ὕδατος.

— Γνωρίζετε, μοῦ λέγει, ὅτι τὸ πέπερι δὲν διαλύεται ἐν τῷ ὕδατι. Παρατηρήσατε, ποῦ εἶναι ὁ κόκκος τοῦ πιπεριοῦ ;

Πραγματικῶς ὁ κόκκος εἶχε διαλυθῆ εἰς διάστημα ὀλίγων δευτερολέπτων.

— Τί εἶναι λοιπόν αὐτό, ἱατρέ ; ἠρώτησα.

— Τί εἶναι ; ὀλίγη κόμμα διὰ νὰ συγκρατῆ τὰ διάφορα στοιχεῖα, χῶμα, κίμωλια, ἄργιλος, κάρυδια καὶ χουρμάδες κοπανισμένα, ὀλί-

γον ἄλεῦρι καὶ πίτυρα, καναβοῦρι, ἐκ τοῦ ὁποῖου τρέφονται τὰ κανάρια, καὶ ἀγριοδαμάσκηνα. Ἄλλ' ἄς προχωρήσωμεν.

Ἔθεσεν εἰς μίαν ἄλλην γωνίαν τοῦ πινακίου ὀλίγον ὕδωρ καὶ κατόπιν ὀλίγον ἄλας. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων δευτερολέπτων εἰς ὑποκίτρινος βόλος εἶχε σχηματισθῆ.

— Βλέπετε, μοῦ λέγει ὁ ἱατρός, βλέπετε τί ὠραῖα ποῦ ὑποδύεται τὸ πιπέρι τοῦ ἄλατος, τοῦτο δὲ τὸν τοῦ πιπεριοῦ ; Οἱ ἀλάνθαστοι νόμοι τῆς φύσεως ἐδῶ καταπατοῦνται.

— Καὶ ἀπὸ τί σύγκειται αὐτό ; ἀνέκραξα.

— Ἀσβεστος, μαγνήσιον καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ὑλικά, ἐκτὸς ἀπὸ ἄλας. Ἐξακολουθοῦμεν.

Οἶνος ἀνευ σταφυλῆς.Ζῦθος ἀνευ βρουωνίας.

Μία φιάλη ἐρυθροῦ οἴνου ἦτο ἐνώπιόν του. Τὴν ἔλαβε καὶ ἔρριψε μίαν σταγόνα εἰς ἓν μικρὸν τεμάχιον ἄρτου.

— Ἐὰν τὸ τεμάχιον αὐτὸ τὸ ρίψω εἰς τὸ ὕδωρ, μοῦ λέγει, δὲν πρέπει νὰ τὸ χρωματίσῃ.

Τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐκοκίνησεν ἀμέσως.

— Ἱατρέ, ἱατρέ, ἐφώναξα ἐν ἀδημονίᾳ, τί ἐξαισιος οἶνος εἶναι αὐτὸς λοιπόν, τοῦ ὁποῖου ἡ δύναμις κατορθώνει ὅ,τι οὐδεὶς ἄλλος οἶνος ;

— Παντζάρια, μοῦ ἀπαντᾷ γελῶν, μολόχα, παπαροῦνες, ξυνήθρα, κοκκινόξυλο, 8 γραμμάρια θειικοῦ ὀξέος, ἀρκετὸν κόκκινον χρῶμα, ὀλίγη ζάχαρις καὶ ὕδωρ Δέρκων !

Ἐμεινα ἐνεός.

— Ἄς πιοῦμε τοῦλάχιστον ζῦθον, ἐπιθύρῃσα, ἀγνὸν ἐκ βρουωνίας ζῦθον.

— Βέβαια, ἀγνὸν ἀπὸ ὑοσκύαμον, ἀπὸ μύκητας κατεσκευασμένον.

— Δὲν πιστεύω ὅμως καὶ ὁ μηλίτης του νὰ εἶναι νοθευμένος.

— Μηλίτης, εἶπεν ὁ ἱατρός, μηλίτης, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πλέον μηλίτης ἀπὸ μῆλα κατασκευαζόμενος, ὅσον δὲν ὑπάρχει ζῦθος ἀπὸ βρουωνίαν. Ὁ ἠθοποιοῦς, ὅστις παίζει τὸν ρόλον τοῦ μηλίτου ἐνταῦθα, εἶναι πότασσα, μόλυβδος, μύκητες, ζάχαρις καὶ κόκκινον χρῶμα.

Τὰ πρόσωπα τῆς κωμωδίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ παρουσιάσθη τὸ γκαρσόνι καὶ μᾶς ἔφερε τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν.

— Ἰδού, μοῦ λέγει ὁ ἱατρός, τὸ πρόγραμμα· ἐδῶ μέσα εἶναι ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς κωμωδίας.

— «Ὁρεκτικά», ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω.

— Τὰ ὀρεκτικά, μοῦ λέγει ὁ ἱατρός, εἶναι ἡ εἰσαγωγή, ὁ πρόλογος τρόπον τινὰ τῆς κωμωδίας. Ἐκεῖνο ποῦ βλέπετε ἐκεῖ μὲ τὸ ὄνομα «λουκάνικον», εἶναι τεμάχιον ἱππείου κρέατος· αὐτὸ «βωδινὸ βραστὸ» ποῦ εἶναι παρκατῶ, εἶναι κομμάτι ἀπὸ κρέας ὄνου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὐδὲν ἐκ τῶν προσώπων τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς — δηλαδή ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης — μὲ τὸ ἀληθές του πρόσωπον.

— «Ἀστακὸς σαλάτα», ἐξηκολούθησα.

— Μάλιστα, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ κρέας παγουριῶν καὶ πολυπόδων, εἶπεν ὁ ἱατρός. Βλέπετε εἰς τὴν γειτονικὴν τράπεζαν τὸ νεαρὸν αὐτὸ ζεῦγος· κυττάξτε τὸν φασιανὸν αὐτόν, ποῦ τοὺς φέρουν. Ἰδέτε πόσον εἶναι εὐχαριστήμενοι, τὸν βρι-

σκουν ἐξαίρετον. Ζεῦρετε τί τρώγουν ; Ἐνα πετεινόν, ἓνα γηραιὸν πετεινὸν τοῦ κοτετισιοῦ, ὅστις, ἐλθὼν εἰς συνάφειαν μὲ τὰ δύο ἐκεῖνα περιστέρια, ποῦ βλέπετε στὸ buffé, ἔγεινε... φασιανός.

Τεχνητὰ αὐγά.

— Θὰ πάρω αὐγά, λέγω πρὸς τὸν ἱατρὸν, δὲν πιστεύω καὶ αὐτὰ νὰ τὰ νοθεύουν.

— Θὰ πράξετε πολὺ καλά, μοῦ λέγει ὁ ἱατρός, διότι ἴσως εὐρωμεν πραγματικὰ αὐγά· εἶπα ἴσως, διότι καὶ εἰς αὐτὰ εἰσεχώρησεν ἡ νοθεία. Διότι κατασκευάζουν ψευδὲς περιλάλυμα ἀπὸ θείου πάχος καὶ σφαγείων καὶ ἀπὸ διαφόρους ἄλλας οὐσίας, ἀφίνουν μίαν μικρὰν ὀπήν, διὰ τῆς ὁποίας χύνουν κατόπιν τὸ κίτρινον, δηλαδή οὐσίαν ἀποτελουμένην ἀπὸ αἷμα, μαγνήσιον, φωσφορικὸν ἀσβέστιον, ἄμμοκονίαν, ἄλας, τὸ χρωματίζουν μὲ ζωηρὸν κίτρινον χρῶμα, τοῦ ὁποῖου τὴν χρῆσιν ἀποφεύγουν καὶ αὐτοὶ οἱ ζωγράφοι, ρίπτουν ὀλίγον λεύκωμα, πᾶν ἄλλο ἢ ἀληθές, τὸ κλείουν καὶ τὸ θέτουν κατόπιν εἰς κοινὴν χρῆσιν.

Ἄρτος ἀπὸ... ἄμμον.

Ἀφηρημένος ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων αὐτῶν τοῦ ἱατροῦ, ἀσυναίσθητος ὅπως ἔκοψα ἐν τεμάχιον λευκωτάτου ἄρτου καὶ τὸ ἔφερα πρὸς τὰ χεῖλή μου.

— Πρὸς Θεοῦ ! μὴ ! ἀνέκραξεν ἐγεροθεὶς ὁ ἱατρός. Φάγετε ὅ,τι ἄλλο θέλετε ἄλλο, ἀλλὰ μὴ ἄρτον. Ζεῦρετε τί εὐρήκα μέσα στὸν ἄρτον ; Ἀλεσμένα ὄστα, λίθους κοπανισμένους, γύψον, ἄμμον, ἀνθρακικὸν μόλυβδον.

Γλύκυσμα.

— Τοῦλάχιστον δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ φάγωμεν γλύκυσμα ; Πιστεύω αὐτὸ νὰ εἶναι ἀκίνδυνον.

— Ἄλλ' ἂν θέλετε νὰ φάγετε γλύκυσμα ἀπὸ ζελατίναν, μερικὰς χημικὰς οὐσίας καὶ μὲ εἶδη χρωματισμοῦ...

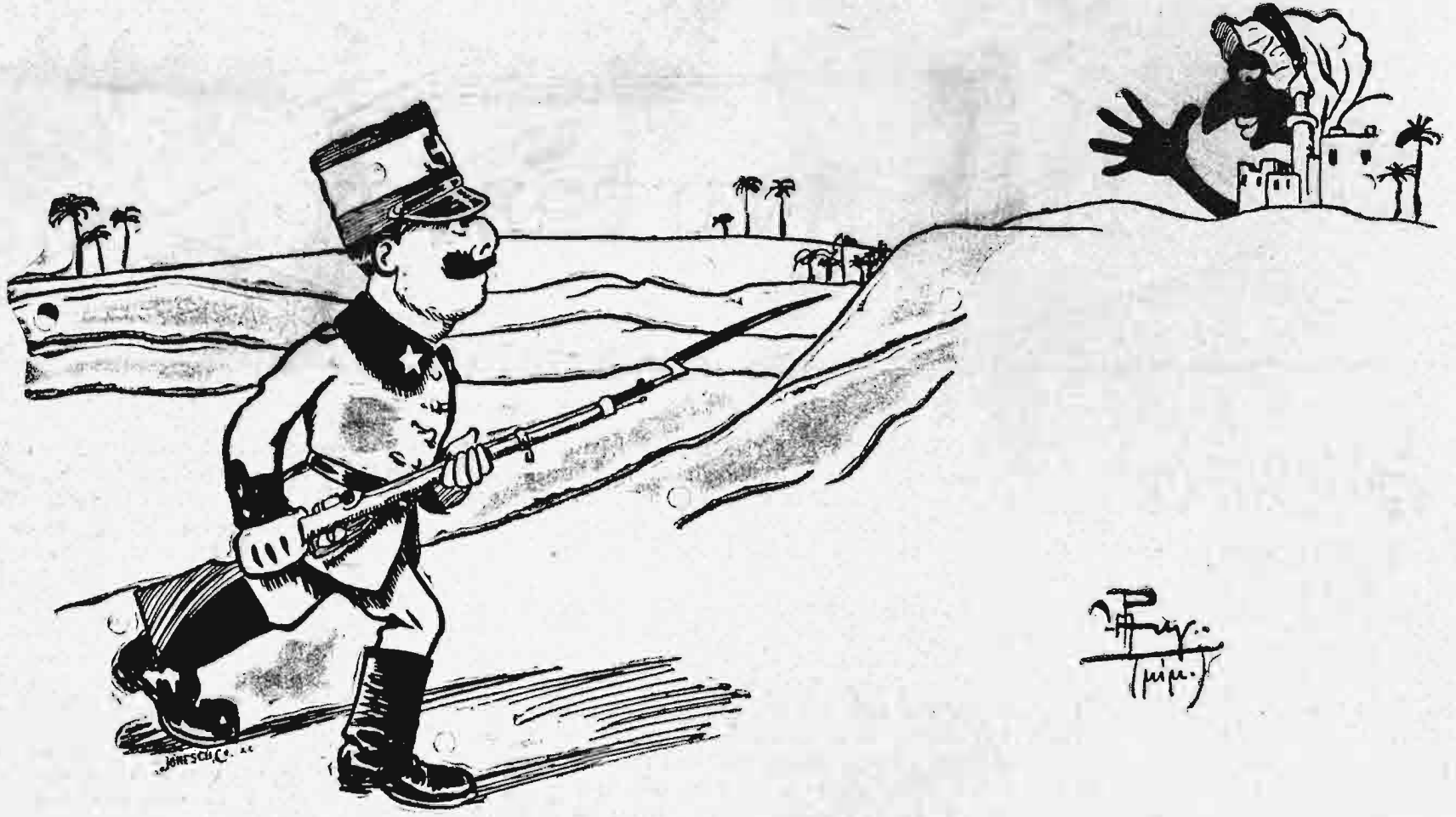
Καφὲς ἐκ βαλανιδίων κλπ.

— Τέλος πάντων ἄς πιοῦμε ὀλίγον καφέν· δὲν θὰ ἔφθασε καὶ μέχρις αὐτοῦ ἡ νοθεία.

— Καφὲ ἀπὸ ἄλευρον βαλανιδίων, ἀπὸ ξηρὰ σῦκα, μάλιστα, δύνασθε νὰ πιῆτε. Φίλε μου, καθὼς βλέπετε, τίποτε ἐξ ὧν πιστεύομεν ὅτι τρώγομεν δὲν εἶναι ἀγνόν. Τρώγομεν ἄρτον, ὁ ὁποῖος περιέχει ἄμμον καὶ ἀσβεστον. Πίνομεν τσάι ἀπὸ ἰούλους, λεύκη καὶ ἱτέας. Πέρνουν οἱ ἀσθενεῖς κίναν δυναμωτικὴν καὶ αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τεμάχια φλοιοῦ καστανιάς καὶ ρινίσματα ἐρυθροξύλου. Τί θαυμασία ἀντιχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ! Εἶναι πραγματικῶς θαῦμα πῶς ζῶμεν ἀκόμη κατόπιν τόσων οὐσιῶν, αἱ ὁποῖαι διέρχονται διὰ τοῦ στομάχου μας.

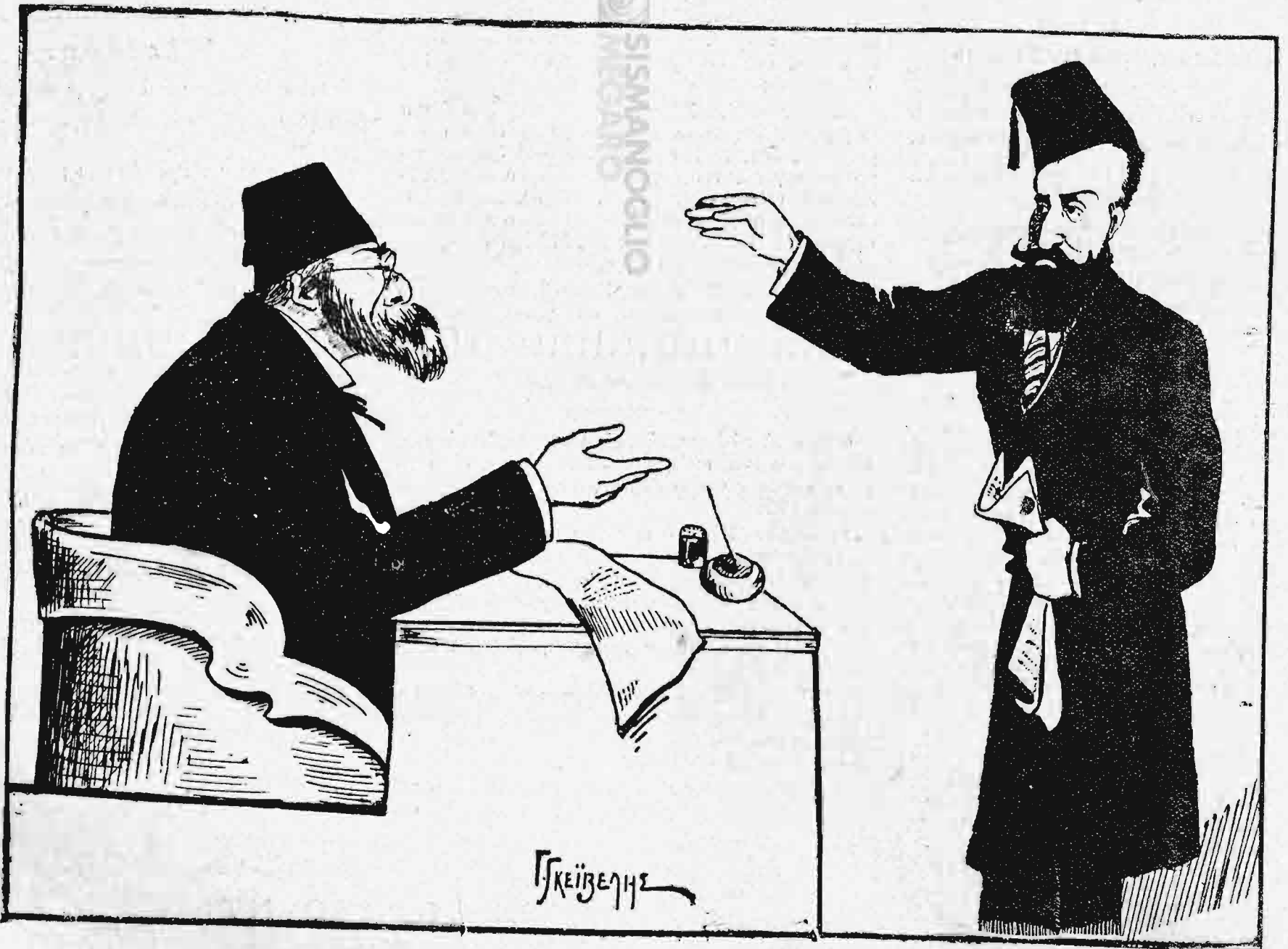
Ἀπεχαιρέτισα τὸν ἱατρὸν καὶ πλήρης καθηφείας ἐξῆλθον χωρὶς νὰ φάγω τίποτε. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ στόμαχός μου θὰ ἤκουσε τὴν μετὰ τοῦ ἱατροῦ συνομιλίαν μας, ὥστε ἔπαυσε τὰ παράπονά του, συλλογιζόμενος καὶ αὐτός, ὅπως καὶ ἐγώ, τί ἐπὶ τόσον καιρὸν διήρχετο δι' αὐτοῦ.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ἡ ψυχολογία τῆς ἐν Τριπολίτιδι καταστάσεως.

Ἀναμνήσεις.

Δικαστής : Ἡ 34 λίρας, ἢ φυλακή. Τί ἀποφασίζεις ;

Κοσμίδης : Φυλακή, φυλακή, βέη μου. Ἴσως διοῦμε πάλι μερικάϊς καλαῖς μέραις.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ